

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Ianuarie 2007

**2007 –
Anul misiunii
pentru tineret**

**Sănătatea și
mântuirea**

**Ce faci pentru
mântuirea copilului tău?**

SUMAR

Editorial special

- 3** 2007 – Anul misiunii pentru tineret
Cristian Modan

Săptămâna familiei creștine

- 4** Ce faci pentru mântuirea copilului tău?
Emilian Niculescu

- 7** Din pustiu și din templu, același mesaj
Lumița Curteanu

Rapoarte

- 10** A venit secerișul
Teodor Huțanu

- 13** Statistica 2006
Emilian Niculescu

- 15** Anul 2006
Ioan Câmpian-Tătar

Devoțional

- 16** 2007 – Vremea... integrării
Marius Munteanu

Tineret

- 18** Rolul organizațiilor creștine în conduita tinerilor
Gary Hopkins, Duane McBride, Joyce Hopp, Ella Simmons, Peter Landless

De la cititori...

21

De la colportori...

- 22** Glasul unei chemări
Corina Pelin

Pagina membrilor

- 24** De la Turnul Babel la camera de sus
Cornel Maftciu

Sănătate

- 26** Sănătatea și mântuirea
Albert Sanchez

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Vreau să fiu șef!
Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31** „A fi” și „a face”
Teofil Petre

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutând astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, Ianuarie 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Ioan Câmpian-Tătar, Teofil Petre, Marius Munteanu, Virgil Peicu, Szász Ernest, Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima, George Uba, Valeriu Petrescu, Cristian Modan, Magyarosi Barna, Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Branigle nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

2007 –

Anul misiunii pentru tineret

Paște mieluseii și oițele Mele!

CRISTIAN MODAN

Adesea discut cu frați și surori care își amintesc cum arăta biserica cu zece ani în urmă. Un loc plin de tineri entuziaști și zămbitori, care făceau ca atmosfera să fie atât de caldă și de plăcută. Prin contrast, în multe dintre bisericile de astăzi, întâlnim foarte puțini tineri, uneori putând fi numărați pe degetele de la o mână. Cine ar fi crezut că, în mai puțin de un deceniu, vom asista la o schimbare atât de dramatică? Cum s-a ajuns aici?

În primul rând, se știe că în ultimii 10 ani, foarte mulți dintre tinerii noștri s-au transferat în biserici de pe mai multe meridiane; desigur că acest exod masiv al tinerilor a fost generat de factorii economici și de oportunitățile întreprinse în alte țări. În al doilea rând, scăderea dramatică a natalității în România după 1989, cu aproximativ două treimi, se resimte din ce în ce mai acut și în biserică, când privești la copiii și tinerii sub 17 ani. Acești doi factori ar putea fi considerați exteriori și deci biserica nu i-ar putea influența în mod decisiv.

Totuși, există alți factori a căror influență poate și trebuie redusă cât mai mult posibil. Datorită spațiului limitat, aș menționa doar doi dintre ei. Primul se referă la influența fără precedent, pe care o exercită media, materialismul și secularismul asupra copiilor și tinerilor noștri. Al doilea, la traumele spirituale și emoționale ale multor copii ai căror părinți au plecat la lucru în străinătate.

Toate acestea, alături de mulți alți factori pe care îi cunoaștem sau pe care îi intuim, au făcut ca, în multe biserici, lipsa tinerilor să se simtă acut și foarte dureros. Iar unde nu sunt tineri nu sunt și nici nu vor fi copii. În plus, tinerii atrag alți tineri, iar tinerii creștini consacrați sunt cei mai buni misionari printre alți tineri de vârsta lor, dar și printre persoane din orice generație. Ținând cont de toate acestea, Biserica Adventistă din România a desemnat anul 2007 să fie *Anul misiunii pentru tineret*. Sperăm ca acest lucru să nu scoată în evidență doar niște proiecte, ci mai ales o atitudine.

În primul rând, *Anul misiunii pentru tineret* își propune să întărească conștiința *misiunii față de copiii și tinerii noștri*. Cu alte cuvinte, familia și biserica locală (slujbașii și membrii acesteia) sunt chemați să-L prezinte copiilor și tinerilor pe Domnul Hristos, prin exemplu personal, printr-o relație strânsă, printr-o atmosferă caldă în biserică și printr-un mesaj adaptat, astfel încât aceștia să Îl primească în viața lor și să fie mântuiți. De asemenea, se are în vedere continuarea și dezvoltarea

sistemului de educație în biserica locală, incluzând Școala de Sabat și programele pentru părinți, copii și tineret (Licurici, Exploratori, Companioni, 20+, AMiCUS), asigurând astfel o bună dezvoltare spirituală, socială, intelectuală și fizică a copiilor și a tinerilor noștri. La toate acestea, se adaugă un număr în continuă creștere de instituții de învățământ adventiste.

În al doilea rând, *Anul misiunii pentru tineret* își propune să dezvolte *misiunea tinerilor adventiști* în familie, în biserică și în cercul prietenilor lor, care au părăsit biserica, ca și în zona lor de influență și în localitate. În același timp, își propune să-i încurajeze și să-i susțină pe tinerii care se simt chemați să slujească în alte locuri, în țară și chiar în câmpul misionar extern. Proiectele în care se pot implica tinerii sunt foarte numeroase, multe dintre ele având deja notorietate.

Totuși, apelul către biserică este acela de a-i încuraja și pe tinerii care nu s-au implicat până acum și în același timp de a le crea tuturor condiții să găsească și alte modalități de abordare a misiunii. Dacă uneori tindem să nu avem prea multă încredere în consacrarea și capacitățile acestor tineri, să ne aducem aminte de pionierii bisericii noastre; deși, în marea majoritate, au fost tineri și foarte tineri, totuși Dumnezeu i-a folosit pentru a pune bazele Bisericii Sale din timpul sfârșitului.

Pe scurt, în *Anul misiunii pentru tineret*, membrii și slujbașii bisericii locale, pastorii, responsabili instituțiilor bisericii, responsabili diverselor departamente, administratorii de la Conferințe și Uniune sunt chemați ca, în cercul lor de influență și în zona lor de competență, să conceapă și să aplice planuri și strategii pentru a-i câștiga pe tineri pentru Hristos și pentru a-i implica în misiunea bisericii.

Ești un membru al Bisericii lui Dumnezeu? Mesajul Domnului Hristos, adresat lui Petru: „paște mieluseii Mei și paște oițele Mele” (Ioan 21,15.16) ți se adresează în aceeași măsură. Iubești „mieleșii și oițele din turma Păstorului”? Îndreaptă-ți atenția către ei în Anul misiunii pentru tineret. Roagă-te pentru ei și pentru cei care s-au înstrăinat. Încurajează-i, sprijină-i și sfătuiește-i. Arată-le că îi prețuiești. Oferă-le posibilitatea de a se implica cât mai mult în viața și misiunea bisericii. Demonstrează-le că biserica este locul ideal pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. ■

Cristian Modan,
director,
Departamentul Tineret,
Uniunea Română

Ce faci pentru mântuirea copilului tău?

EMILIAN NICULESCU

Ce aș mai fi putut face vicii Mele și nu i-am făcut?

Isaia 5,4 pp

Câtă responsabilitate plină de afecțiune reflectă această întrebare pe care Și-o pune Dumnezeu, Marele Grădinar, cu privire la obiectul iubirii Sale, via Sa, biserica Sa pământească, pe ai cărei membri i-a ridicat la rangul de copii ai Săi!

Folosindu-se de metafora vicii, această cântare inițială, a cărei melodie s-a pierdut, ilustrează cu atâta elocvență procesul transformării omului prin mijloacele harului divin. Analogia este ușor de înțeles: așa după cum prin intermediul grijii grădinarului și al vișelor de vie, de fiecare dată se realizează o minune, minunea transformării pământului negru, inert, în materie vie: rădăcini, tulpini, frunze, și în final în ciorchinii atât de arătoși, aurii și aromați. La fel, lucrarea mântuirii are ca obiectiv principal transformarea omului păcătos, cu un trecut negru, într-un fiu al luminii, cu un viitor plin de speranță. Imaginea vicii ilustrează atât de sugestiv felul în care Dumnezeu intervine în viața omului prin mijloace directe și mijloace indirecte pentru a realiza marea minune, prin care fiii ai mâinii devin oameni după chipul Său. Totuși, rămâne valabilă întrebarea plină de îngrijorare și durere, pe care Marele Grădinar Și-o pune, o frământare care trădează durerea inimii lui Dumnezeu: „Ce aș fi putut face vicii Mele și nu i-am făcut?” Cu această întrebare se vor întâlni și se vor confrunța, mai ales în ziua socotelilor, toți cei care au refuzat intervenția salvatoare a lui Dumnezeu în viața lor, și nu vor avea decât un singur răspuns: Dumnezeu a făcut totul, absolut totul. Nu mărirea investiției Sale produce tristețe Tatălui ceresc, ci rezultatele atât de mici din partea omului. Și în cazul vicii, doar o cantitate relativ infimă se transformă în struguri,

dacă ne gândim la uriașa cantitate de țărână de pe întreaga suprafață a culturii! Metafora biblică evidențiază un alt fapt tragic, că adeseori, în locul strugurilor dulci, crește agurida, un simbol al celor ce trăiesc conform principiului egoismului acru și respingător.

În lucrarea de înnobilare a omului, cu efecte care vizează veșnicia, părinții au un rol preponderent. Ei au rolul de ucenici ai Marelui Grădinar, responsabili direcți de felul în care se vor dezvolta tinerele vlăstare răsărite în familia lor. De aceea, adresăm azi o întrebare directă: Ce faci pentru mântuirea copiilor tăi? Din păcate nu există o școală pentru părinți, dar fiecare cămin care privește în mod serios această uriașă responsabilitate, poate deveni o școală superioară pentru generațiile care cresc. Desigur, timpurile sunt diferite în multe privințe, dar legile și principiile educației rămân aceleași, sunt acele invariabile care trebuie preluate și aplicate.

Valoarea educației din copilărie

Toți suntem de acord că pentru părinți, copilul este negreșit valoarea cea mai însemnată, cea mai iubită, și totuși, în ce măsură se reflectă lucrul acesta în timpul pe care îl alocăm pentru ei și în ce constă acțiunea directă a părinților în vederea educării și formării lor pentru această viață și pentru eternitate? S-a constatat că în țările civilizate, dialogul părinți-copii aproape că a dispărut cu totul, deși se știe că este factorul cel mai important în combaterea trăsăturilor rele de caracter ale copilului. În multe familii, educația se mărginește la reacții spontane de supărare, administrări de pedepse fizice, care sunt doar o descărcare nervoasă pentru părinte, prin paratrăsnetul care se numește copil. Dar când își ia tata sau mama timp să se așeze alături de copil și să discute pe îndelete, pe limba adaptată vârstei, despre ce înseamnă să fii om, ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și pe semenii tăi? Ca și profilaxia în medicină, lucrarea aceasta preventivă este atât de importantă și atât de frumoasă! Însă, dacă este neglijată, repercusiunile pot fi foarte dureroase. Se așteaptă ajutor de la biserică, de la societate, dar acestea nu pot prelua responsabilitatea majoră a părintelui. Nici biserica, nici grădinițele

Pentru părinți, copilul este negreșit valoarea cea mai însemnată, cea mai iubită, și totuși, în ce măsură se reflectă lucrul acesta în timpul pe care îl alocăm pentru ei?

*Refacerea în om a chipului
Creatorului său, readucerea sa la
perfectiunea în care fusese creat,
sprijinirea dezvoltării trupului,
minții și sufletului, astfel încât
să poată fi împlinit scopul divin
avut în vedere la crearea lui
– iată care avea să fie lucrarea de
răscumpărare.*

*Acesta este obiectul educației,
marele obiectiv al vieții.*

(Ellen White, Educație, ed. 2001, p. 11)

sau școlile nu pot înlocui rolul însemnat al mamei și al tatălui în transmiterea și însușirea virtuților de către copii. Nimeni nu poate îndeplini acest rol în locul părintelui, în maniera în care el o poate face. Părintele îl cunoaște cel mai bine, se poate apropia cel mai mult de el, iar prin funcția de tată și de mamă, deține o autoritate unică pe care o poate fructifica și întări tocmai prin aceste momente. În schimb, dacă neglijează această lucrare, vor apărea spinii și agurida, care vor fi judecate și tratate necruțător de către societate. Copilul va fi expus unor muștrări necruțătoare, batjocoririi, ridiculizării, se vor produce răni dureroase, greu vindecabile, care vor lăsa în urmă cicatrice. Dar toate acestea neajunsuri se vor răsfrânge în mod inevitabil și asupra părinților. Copilul va încerca să se apere. Retrăgându-se resemnat, el va deveni mai timid, mai izolat sau își va făuri un arsenal personal, din arme cu care va putea riposta ori de câte ori este atacat. Într-o zi, părintele va constata cu durere apariția unor reacții nepotrivite, a unor cuvinte vulgare în vocabularul copilului său, un comportament indecent. Poate va acuza școala, societatea, considerându-le vinovate de deformitățile de caracter, dar, de fapt, au lipsit acele ore de pregătire în care să fi avertizat, imunizat și învățat pe copilul său cum poate rămâne un trandafir între spini și un chiparos falnic în mijlocul pădurii. Valoarea unei educații pozitive, temeinice, chiar la o vârstă fragedă, este demonstrată cu prisosință de exemple biblice, iar trecerea anilor doar a întărit acest adevăr. Acei câțiva ani de care s-a bucurat Iochebet, de a-l avea pe Moise sub supravegherea ei, au fost folosiți atât de eficient și atât de responsabil, încât nici chiar anturajul păgân, cu toate sclipirile și avantajele unei curți regale, nu a reușit să înăbușe iubirea lui pentru Dumnezeu și pentru poporul Său.

Formarea caracterului - scopul educației

Deși educația urmărește dezvoltarea copilului în multe privințe, elementul esențial rămâne formarea caracterului. Fără acest element fundamental, restul nu numai că își pierde valoarea, dar poate deveni chiar periculos. Cunoștințele și talentele deținute de o persoană fără caracter, o fac să fie

mai periculoasă decât dacă nu le-ar deține, deoarece îi măresc influența și capacitatea de a dăuna. Dovada cea mai convingătoare și în același timp înfricoșătoare este Satana. Talente și înțelepciune cum nu le are nici un om îi măresc potențialul celui care a devenit cel mai mare dușman al lui Dumnezeu și al mântuirii omului. Dar în ce constă educarea caracterului? Subiectul acesta, deși este mult dezbătut, rămâne controversat. Unii cred că idealul înseamnă să-i determini pe copii să facă ceea ce li se spune. Ei consideră că în aceasta constă formarea caracterului. Dar o asemenea orientare, care reduce totul la ascultare, e ca și cum s-ar interpreta orice melodie, acționând doar o singură coardă a unei viori: ascultarea. Aplicarea acestei idei conduce la elaborarea unui set de reguli care vor fi impuse cu strășnicie, iar educația va consta în acest caz dintr-un sistem de recompense și pedepse. Se vor produce schimbări temporare și limitate în ceea ce privește comportamentul, ceea ce va afecta prea puțin structura fundamentală, și anume caracterul copiilor. Alții susțin pe drept că ținta noastră ca educatori ar trebui să fie dezvoltarea unor indivizi care gândesc pentru ei, persoane care sunt fidele principiilor morale în viața lor și fac din plăcere ceea ce este drept, chiar în mijlocul circumstanțelor provocatoare sau nefavorabile.

Sondaje recente efectuate pe un mare număr de tineri arată că ei sunt aproape unanim de acord în a declara că etica și caracterul sunt importante atât la nivel personal, cât și în afaceri, dar se exprimă foarte cinic cu privire la faptul că o persoană poate fi etică și să aibă succes. La un sondaj de opinie, efectuat de Institutul Josephson din Statele Unite asupra a 36.000 de studenți, a reieșit că 28% fură, iar 60% copiază. Doar o educație creștină poate spulbera o asemenea concepție. Pentru cei care urmăresc un succes rapid, un succes material pentru această viață, e posibil ca principiile etice să fie o barieră în calea succesului lor. Dar pentru cei care cred în veșnicie și au ca prioritate Împărăția lui Dumnezeu, virtuțile sunt mai importante decât milioanele, a da este mai important decât a primi, bucuria produsă altora este mai importantă decât satisfacțiile personale.

Ocazii de aur

Dar pentru a fi eficienți, pentru a ști să aplice metodele cele mai potrivite, părinții trebuie să ceară înțelepciune de la Dumnezeu. De asemenea, ei trebuie să învețe să privească realitatea prin ochii copilului. De pildă, dacă un părinte se mulțumește doar cu atât, că fiul sau fiica sa au fost cu el la adunare și a participat la toate programele, de vineri până sâmbătă seara, și consideră că atât este suficient pentru educarea religioasă, e posibil să se înșele. Cred că ar trebui să-și pună întrebarea: Cu ce a rămas copilul de pe urma acestei zile sfințite și binecuvântate de Dumnezeu? În ce măsură a înțeles programul care a fost prezentat? Predicile pentru el, mai ales dacă este la o vârstă fragedă sunt de neînțeles și plictisitoare. Ce a făcut în timpul în care nu a fost supravegheat de părinții săi, în pauzele dintre serviciile divine? Timpul petrecut cu cei de vârstă lui, în discuții care nu cadrează cu sfințenia Sabatului, oare nu fac să piardă simțământul de respect care se datorează lui Dumnezeu? Nu cumva ziua de Sabat, încetul cu încetul, devine doar o zi a opreliștilor de tot felul, ziua cea mai lungă a săptămânii, și nicidecum o zi a desfătării sufletului? Dacă în orele amiezii părinții se culcă, iar copiii sunt lăsați în voia lor, ce mai rămâne din sfințenia Sabatului? Ce faceți pentru ca ziua aceasta să fie o binecuvântare reală pentru ei? Oare nu ar merita ca părinții să accepte un mic sacrificiu – în locul somnului să stea de vorbă cu copiii lor, să facă o mică plimbare în natură sau în parc? Timpul petrecut astfel, în discuții educative interesante, va convinge pe copil că părintele este și prietenul său apropiat, interesat de frământările sale și care îl ajută să își canalizeze visurile spre ceea ce este optim și realizabil. Aceste ocazii se vor înscrie în cartea de aur a memoriei, și chiar dacă filele ei se vor îngălbeni, cu trecerea anilor, vor fi răsfoite mereu cu drag, deoarece păstrează o aură de măreție pe care nimic nu o poate șterge. ■

Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română

Din pustiu și din templu, același mesaj

LUMINIȚA CURTEANU

Drumuri paralele, privilegii egale. Așa cum soarele trimite înaintea apusului ultime și blânde raze, ca prețioase promisiuni, tot astfel Vechiul Testament trimite peste veacuri mesaje încărcate de speranță, mesaje pe cât de îndepărtate în timp, pe atât de actuale...

Pustiul, ca și experiența unor oameni înfrânți în lupta vieții, continuă să trimită spre noi chemări dintre cele mai calde și solii de o neprețuită valoare.

Poposim pentru început la umbra stejarilor lui Mamre, în sudul Canaanului, pentru a cunoaște de aproape, în atmosfera marii tabere a patriarhului Avraam, pe Agar, roaba de încredere a Sarei, istorie relatată în Geneza cap. 16 și, în paralel, să privim atent la Ana, la poalele muntelui lui Efraim – Ana, soția preotului Elcana, despre care aflăm în primul capitol al cărții lui Samuel.

De aici, se desprind câteva elemente care sugerează existențe asemănătoare, chiar dacă viața lor se derulează la un interval de aproape o mie de ani:

- atât Agar, cât și Ana devin personaje centrale în preajma evenimentului crucial din viața unei mame – nașterea;
- fiecare copil este de parte bărbătească și este un copil special, născut în circumstanțe speciale;
- ambele mame traversează, înaintea nașterii fiului mult dorit,

Dragă mamă... chiar dacă pașii te-au purtat prin pustiu, tu îți poți duce copilul la Izvorul vieții. Chiar acum, trimișii cerului vor să te reașeze pe calea spre victorie.

*Linia vieții Agarei
începe cu glorie, prețuire
și bunăstare și se
termină în singurătate,
remușcare și pustiu
pentru trup și suflet.*

zile de durere, chiar dacă din motive diferite;

- fiecărei mame, Biblia îi rezervă o pagină bogată în amănunte și, când scriitorul este îndemnat să facă aceasta, fiecare amănunt capătă valoare maximă;

- amândouă, deși au condus diferite, au trăiri sufletești intense, sunt personalități bine conturate;

- ambele sunt prețuite de tatăl viitorului lor fiu;

- și Agar, și Ana au privilegiul de a trăi în preajma unor oameni ai credinței și ascultării de Dumnezeu.

Alegerile fiecărei mame conduc la perspective total diferite. Atitudinile celor două mame creionează traiectorii de viață opuse, așa cum vom observa din succinta analiză ce urmează:

1. Agar – Frumoasa, Trecătoarea, Străina – poartă acest semnificativ nume semitic dat de Avraam; ea este păgînă prin naștere, provine din Egipt, dar este integrată și prețuită în noua ei familie. Ana – Grăpioasă, Plăcută, Închinată – este din poporul lui Dumnezeu; o femeie evlavioasă, blândă, dar fermă, cu multă stăpânire de sine și tact, cu o credință puternică și sinceră.

2. În timp ce roaba Sarei aduce atmosfera lumii ei rele într-o familie credincioasă, Ana este soția unui levit, care într-o clipă de neveghere, contractă o a doua căsătorie, mînat de dorința de a avea un fiu – o nouă similitudine cu experiența nefericită din viața lui Avraam și a Sarei. Tributară unei prejudecăți a vremii, Penina va întuneca zilele și anii Anei și ai bunului ei soț, socotindu-se favorizată de cer, deci superioară primei soții.

Ana devine astfel simbolul mamei

lovite de răutatea lumii; dar ea nu face din suferință o scuză pentru resentimente, ea vine cu înfrîngerea ei înaintea Domnului, iar strigătul ei de durere a rămas înserat pe paginile sfinte, așa cum îl putem citi în primul capitol al cărții lui Samuel; nu este de mirare că cerul se grăbește să răspundă (1 Samuel 1,20.26.27).

3. Revenind la Agar, vom fi surprinși să constatăm cum seamănă în sufletul fiului ei semințele urii, ale nerecunoștinței și dezbinării, în timp ce trăirile ei sufletești devin patimi ce conduc, conform unor mecanisme psihologice recunoscute, la anularea simțului dreptății și al rațiunii.

Cât de plăcut este, prin contrast, exemplul luminos al Anei, care, după împlinirea dorinței de a avea un fiu, nu încetează să se roage și să lucreze; despre ea, până inspirată raportează, spre folosul veșnic al multor mame și al gingașelor vlăstare: „De la primele licăriri ale minții, Ana îl învățase pe copil să-L iubească și să-L onoreze pe Dumnezeu și să se socotească proprietatea Domnului. Prin toate cele cunoscute din jurul lui, ea căutase să-i înalțe gândurile la Creator. Când a fost despărțită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor sale. În fiecare an, îi lucra cu mâna ei o hăinuță, și când împreună cu soțul ei urcau la Silo, ca să se roage, ea îi dădea copilului această amintire a iubirii ei; fiecare fir din hăinuță era împletit cu o rugăciune, ca el să fie curat, nobil și sincer”.

4. Fiul Agarei crește în atmosfera otrăvită de trăirile mamei sale: mândrie, lipsa respectului, nesupunere, ambiție, gelozie și ură. De aceea el devine

disprețuitor, obraznic și răzvrătit, „mâna lui împotriva tuturor și mâna tuturor împotriva lui” (Gen. 16,12).

Cât de diferit sună raportul despre Samuel, fiul Anei „Și copilul creștea înaintea Domnului” (1 Sam. 2,21 u.p și 26).

Prin Ellen White, ni se revelează un portret strălucit: „Cu toate că tânărul Samuel și-a petrecut primii ani în serviciul Sanctuarului consacrat lui Dumnezeu, nu a fost cruțat de influențe rele; acolo, erau fiii lui Eli, dar Samuel nu le căuta tovărășia și nici nu se lua după căile lor. Era prietenos, mîrinimos, ascultător și respectuos; religia lui se extindea asupra tuturor îndatoririlor vieții.” (*Patriarhi și profeți*, p. 171).

5. Finalul este rodul propriilor alegeri în viața Agarei: are de trăit o viață plină de pericole, gustând prețul înstrăinării, pierderea, necunoscutul și viața în pustiu, într-o dureroasă armonie cu sufletul ei.

Cât despre Ana, ea devine mama unuia dintre cei mai mari profeți ai vremurilor biblice; ea rămâne un simbol al educatorului care a reușit – un exemplu despre ce poate face colaborarea unei omenități cu Dumnezeu. Ei i se face onoarea să profetizeze despre biruința celor mîntuiți.

6. Linia vieții Agarei începe cu glorie, prețuire și bunăstare și se termină în singurătate, remușcare și pustiu pentru trup și suflet.

Pe Ana o cunoaștem cu lacrimi în suflet și pe obraz, cu stigmatul neîmplinirii celei mai frumoase meniri – aceea de a fi mamă – dar atitudinea ei față de Dumnezeu și față de oameni face ca firul vieții ei să urce, să fie tot mai luminos; ea devine una din remarcabilele mame din Israel, un model peste veacuri.

O viață caracterizată de înfrîngere și păcat trimite unul din cele mai frumoase mesaje pentru fiecare mamă. Departate de a fi o plăcere prin nararea faptelor, viața Agarei trimite o solemnă avertizare, dar și o mare făgăduință. Pentru a le decodifica, să ne apropiem de ea lângă izvorul care este pe drumul spre Sur; o slujitoare capabilă, dar nesupusă; o viitoare mamă singură, fără vreo perspectivă; pentru ea însăși, cerul trimite pe Îngerul Domnului care:

- ▶ o caută,
- ▶ o găsește,
- ▶ i se adresează pe nume,
- ▶ o ajută să se reorienteze: „De unde vii? Unde te duci?”

▶ o învață ce are de făcut: „Întoarce-te!”

▶ o învață cum să reînceapă viața: „Supune-te!”

▶ îi făgăduiește un neam mare, prin fiul ce urma să se nască,

▶ îi dă nume copilului, un nume plin de semnificație, „ca o veșnică aducere-aminte a milei lui Dumnezeu” (Gen. 16,11.13.14),

► o asigură de grija și preocuparea cerului pentru ea: „Dumnezeu a auzit măhnirea ta”.

Este aceasta prima relatare despre întâlnirea unui munitor cu un Trimis al cerului? Poate o mamă ce poartă povara propriilor greșeli și suferă din plin gustul amar al urmărilor păcatelor, să-și dorească ceva mai mult în scurta-i trecere pe pământ?

Trista istorie se repeta în viața Agarei, care după șaptesprezece ani ia din nou calea pustiei, după ce umbrește familia patriarhului într-una din cele mai frumoase zile de mare sărbătoare.

O experiență dintre cele mai amare întărește făgăduința.

Din nou, pustiu din suflet – pentru că ura nutrită în suflet pustiește tot – și pustiu nisipurilor bătute de vânt definesc viața străine, călătorei Agar. Fiul ei este biruit de sete și de greul drumului, iar ea este atât de neputincioasă! Și remușcarea străpunge sufletul ei mai dureros ca oricând!

Dar liniștea aceea prevestitoare de moarte este străbătută de glasul Îngerului Domnului care o mângâie din cer: „Nu te teme!” El îi arată un izvor și viața curge din nou în trupul tânărului!

Ajunsă până la noi din vremea locuirii în corturi, făgăduința celor două experiențe consumate în pustiu vrea să scrie cu litere de foc în sufletul fiecărei mame adevărul drag fiecărui om: Dumnezeu iubește oamenii și se ocupă personal de fiecare, da, El iubește pe mame și pe copii, chiar când ei greșesc, când sunt singuri, niște puncte încet mișcătoare pe nisipul pustului vieții de peregrin.

Învățăături din vechime pentru mamele secolului XXI

Lăsând pe Agar să ne învețe, aflăm că nu este de ajuns să trăiești în preajma unor oameni prețioși, la căldura unei familii credincioase, să fii dăruit cu talente, să fii destoinic; nu este de ajuns să ai un fiu sau o fiică, privilegiul aduce o mare, nemăsurat de mare răspundere. Și ne mai spune Agar că modelul este covârșitor în educație, de aceea neglijența și neveghearea au urmări în timp, uneori veșnice.

De asemenea, dualitatea, neconcordanța între cuvinte și fapte împietăzesc spiritul de dreptate al copilului, îl dezorientează și face din el un disprețuitor nu doar al adultului vinovat, ci și al principiiilor.

Și lasă, dragă mamă din acest veac întârziat, lasă pe Ana să te învețe să te rogi, cât scânteia vieții arde în tine!

Scrie în sufletul tău când te simți neputincioasă: „Fiecărei mame i-au fost încredințate prilejuri de o valoare ce nu poate fi măsurată și interese nemărginite de scumpe. Este privilegiul mamei să devină o binecuvântare pentru omenire prin influența ei, iar îndeplinirea acestor datorii va aduce bucurie propriei inimii.

Ea poate să netezească drumul care, prin soare și umbră, duce spre înălțimi mărețe...

Chiar dacă pașii te-au purtat prin pustiu, tu poți duce pe copilul tău la Izvorul Vieții. Chiar aici, trimiși ai cerului vor să te reazeze pe calea spre victorie.

Ai căzut de multe ori, dar tu nu ești părăsită. Dumnezeu este tot atât de aproape de tine, mamă, precum a fost de Agar în pustiu, sau de Ana în Templu.

Agar și Ana, din poziții diferite ale experienței lor, repetă același mesaj!

Șterge-ți ochii de lacrima înfrângerii și a durerii, pentru ca ochii tăi să vadă, și apa vieții să te învieze pe tine și pe fiul tău; consacră-l Celui ce ți l-a dăruit și crede în promisiunea de a-l face un moștenitor al curțiilor de sus. ■

Luminița Curteanu,
Comunitatea Sf. Gheorghe
Conferința
Transilvania de sud

Să ne cunoaștem familia adventă...

UCRAINA

Ucraina este una dintre cele mai mari țări ale Europei, cu o suprafață de peste 600.000 km² și cu o populație de peste 52 milioane de locuitori. Kievul, actuala capitală a țării, a fost pentru multă vreme reședința vechilor țări și capitala întregii Rusii.

Prima biserică creștină a fost construită la Kiev, înainte de anul 944, și tot aici, Vladimir cel Mare, țarul Rusiei, a acceptat creștinismul și a fost botezat în râul Dnepr, în anul 988. Astăzi, deși Biserica Ortodoxă continuă să fie majoritară, catolicismul și cultele neoprotestante sunt obișnuiți tot mai frecvente printre locuitori.

La nouă sute de ani după creștinarea slavilor, doi misionari germani: Perka și Kandad predică solia adventă în Crimeea și Caucaz. În 1886, are loc primul botez și se înființează prima comunitate adventistă, cu 17 membri, la Berdibulant.

Deși mesajul advent a început să se răspândească cu repeziciune, biserica a avut foarte puține perioade de liniște. Persecuția ortodoxă, și apoi cea comunistă au făcut ca sute de membri să fie închiși, iar alții chiar să pecetluiască cu viața credința lor în lagărele lui Stalin.

Din această cauză, biserica a funcționat multă vreme în ilegalitate. Abia în 1978, a fost organizată Biserica Adventistă din Ucraina, cu 11 Conferințe, iar în 1988, a fost organizată pentru prima dată Uniunea locală, ca parte a Diviziunii Euro-Asia.

În ultimii ani, adventismul a cunoscut o creștere fără precedent: în 1991, erau doar 16.000 de membri, trei ani mai târziu, erau raportați 40.000 de membri. Astăzi, în Ucraina, sunt peste 62.000 de membri, care se închină în peste 1.100 de biserici și grupe. Campaniile de evanghelizare, conduse de misionari externi, precum și impactul deosebit al programului *Fapte 2005*, susținut în martie 2005, de Mark Finley, chiar în sala unde liderul comunist Nikita Hrușciov afirmă că religiile trebuie expulzate din URSS, sunt minuni ale puterii unui Dumnezeu incredibil de mare și de bun.

Adrian Neagu, pastor,
Conferința Oltenia

COMITETUL DE BUGET – UNIUNEA ROMÂNĂ

- Stupini, 24-26 noiembrie 2006
- Deși ca tematică și preocupare Comitetul de buget este un eveniment obișnuit al fiecărui an, de data aceasta, conform modelului oferit de Conferința Generală, comitetul a avut câteva caracteristici aparte. A fost programat ca să includă Sabatul din 24 noiembrie pentru a oferi o deschidere mai mare spre biserică, pentru a face cunoscute binecuvântările harului. În Comunitatea Betel din Brașov, s-au prezentat experiențe, rapoarte misionare, acțiuni sociale ale bisericii.
- După încheierea Sabatului, lucrările comitetului s-au continuat la Stupini, unde au fost prezentate rapoartele administratorilor Uniunii și proiectele de buget pentru anul 2007 ale departamentelor bisericii.
- Prezentăm în continuare cele trei rapoarte ale administratorilor Uniunii.

RAPORTUL PREȘEDINTELUI

A VENIT SECERIȘUL

TEODOR HUȚANU

Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul. (Marcu 4,28.29)

Un Comitet de buget, așezat mai aproape de biserică locală – de această dată Brașov – aduce în minte gândul luminos din Cântarea cântărilor 6,11: „M-am pogorât... să văd verdeța din vale”. Însă, căutând să formulez prezentul raport despre viitor, am avut surpriza să ajung „la carele unui om ales” (v. 12). De aceea, în

accepțiunea obișnuită, ceea ce urmează poate fi impropriu numit „raport”. Mai degrabă este exprimată percepția prezentă, pornind de la întrebarea: Ce trebuie să fac, pentru ca biserica mea să întâmpine viitorul în mod sănătos?

O primă constatare: a consuma timpul cu stingerea incendiilor este de mai puțină însemnătate decât a preveni focul, prin orientarea forțelor spre creștere spirituală și misionară. În spiritul rugăciunii și al hotărârii de a urma voia Domnului, voi expune anumite aspecte ale mersului bisericii, care solicită grabnică noastră atenție și intervenție.

„Biruința este a Domnului” Pr. 21.31

FAC TOTUL PENTRU EVANGHELIE,
CĂ SA AM ȘI EU PARTE DE EA

Rodirea – scop urmărit în mod constant

Activitatea noastră – având o natură spirituală – este înclinată să ignore necesitatea evaluării rezultatelor, plasând această răspundere într-o zonă neverificabilă. Creșterea aparține lui Dumnezeu, însă pregătirea creșterii (arat, semănat, plantat, udat) și recoltatul („mare este secerișul, dar secerători puțini...”) ne revin nouă ca răspundere. Stăpânul robilor din parabola talanților „S-a întors și le-a cerut socoteala” (Mat. 25,19). Caracterul și competența sunt însoțite și de contribuție.

Desigur, noi suntem chemați să fim credincioși, nu să fim plini de succes, însă nu putem omite faptul că fiecare rob bun și credincios a câștigat noi talanți. Tot ce are viață crește, iar atunci când creșterea nu are loc, ne întrebăm imediat care este cauza. Biserica noastră este activă, este spirituală, însă are probleme cu creșterea. Deși sunt doriți și bine primiți, unii dintre vizitatorii noștri nu mai revin, iar dintre cei care revin, puțini rămân. Deoarece nu ne propunem să nu creștem sau să ținem afară pe noii veniți, este potrivit să conștientizăm existența unor obstacole în calea dezvoltării noastre spirituale și – implicit – misionare.

Orice proiect sau acțiune trebuie să poată răspunde concret la rubrica „roade” sau „eficiență”. Fără această confirmare, energiile merită să fie canalizate în altă direcție. Este anormal să continuăm un drum care nu duce nicăieri (sau care duce nicăieri). Acest criteriu eliminativ poate filtra alegerile, angajările și poate determina

reorientarea bugetului de la instituție spre misiune. Un criteriu aplicat de fiecare dintre noi în ocupațiile noastre vremelnice – rezultatele – nu poate fi omis din preocupările noastre veșnice. Un anumit lucrător nu se descalifică doar din cauza abaterilor morale, ci și prin lipsa rezultatelor. Cu atât mai mult, trupul bisericii nu-și poate permite să susțină fizic „membre” care alterează, întârzie, blochează sau ignoră semnalele de luptă transmise de Cel care este Capul bisericii.

Tatăl nostru ceresc, după încă un an în care ne-a pregătit, cum numai El o poate face, ca să aducem rod, trage nădejde că vom face struguri buni (cf. Isaia 5,2). De la smochinul binecuvântat cu un nou an de har, ne întoarcem spre noi, luminați de chipul Vierului ceresc, știind că „Nimic nu l-ar face o mai mare bucurie, decât să-l vadă crescând și plin de roade”. (*Parabolele Domnului Hristos*, București, 1995, ed. SUP, p. 142). Aș putea să nu răspund acestei așteptări divine?

Focalizarea activităților religioase

Am inclus acest aspect din cauză că există pericolul să fim o biserică de credincioși foarte activi, foarte ocupați, uneori chiar agitați, dar fără focalizare către o țință unică. Efectele sunt risipă de energie și viziune difuză. Lumea noastră este supusă la inundație informațională, avalanșe de instruire, epidemii de experți care „știu tot”, iar terenul – chiar și în biserică – arată ca după calamități, acoperit cu aluviuni legaliste sau spirit lumesc, în care firele verzi ale evlaviei însoțite de mulțumire supraviețuiesc cu dificultate.

Specializarea sau competența, urcată la maximum în topul priorităților actuale, rămâne „împrietenirea” – capacitatea de a stabili mereu relații atractive și adevărate cu cei din jur. O biserică prietenoasă este irezistibilă tocmai prin deținerea armei secrete a biruinței creștine. În viziunea soriei White, acesta este „argumentul” indiscutabil: „Cel mai puternic argument care ar putea fi adus vreodată în favoarea creștinismului este un creștin curtenitor și amabil” (*Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 90). Acest „argument” spulberă legenda că doar bisericile mari pot câștiga biruințe mari, vindecându-ne de sindromul lăcustei (Num. 13,33).

Același „argument” aduce linia frontului și a victoriei în fața fiecărui credincios, în mod personal. Avem nevoie de focalizarea acțiunilor, de ținte precise, de planuri și strategii „botezate”, care nu au menirea de a ne reprezenta sau slăvi pe noi înșine. Pentru tot ce facem este destul să nu uităm că semnătura sângelui de la Golgota ne obligă nelimitat și ne înobilează înfinit.

Ce transmite închinarea din Sabat celor care vin la adunare? S-a rugat și a plănuțit cineva programul lunar, trimestrial sau anual al serviciilor divine, urmărind o țință specială? Cum se termină un seminar de sănătate? Ne mulțumim doar cu ajustări ale stilului vieții pământești? „Fac un singur lucru...” sau „Nu am avut de gând să știu între voi altceva...” sunt afirmații ale marelui creștin care a spus: „Alerg spre țință, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însușească pe toți...” (Fil. 3,14.15).

Susținerea mișcării de voluntari

Se poate constata o disponibilitate nebănuită pentru voluntariat, atât din partea lucrătorilor angajați, cât și a membrilor bisericii. Vestile misionare aduc dovezi elocvente în acest sens. Voluntariatul nu reprezintă o preocupare exclusiv para-organizațională. Adoptarea unei metode practice de conștientizare și identificare a darurilor spirituale (strategia trim. I, 2007), vine să deschidă larg porțile misiunii. Proiectul „Iată-mă, trimite-mă!” nu este o noutate pentru biserică, însă este o strigare reinnoită de a face ceva pentru Domnul și pentru salvarea semenilor. Să ne amintim ce stă scris în *Tragedia Veacurilor*: „Prin mii de voci, pe tot pământul, avertizarea va fi dată” (p. 629). Numai împreună ne putem regăsi în acest cadru profetic!

Iată un alt argument în favoarea voluntariatului: conectarea programată a bisericilor locale la realitățile comunitare (ale localității), prin suplinirea unor nevoi existente. Avem biserici locale unanim recunoscute pentru un anume serviciu social: sănătate, nevoiași, bătrâni, bolnavi, grădinițe, închinare atractivă, consiliere. „Advenștiții” sunt o biserică remarcabilă, iar oamenii recunosc acest fapt atunci când li se oferă argumente.

Contracurarea instituționalizării

Rostim cu bucurie și îndrăzneală expresia „Marea mișcare adventă”. Tentația naturală este aceea de a devia în „gripă” instituțională. Fluidizarea continuă a funcționării bisericii este o provocare reală. Sporirea complexității, în detrimentul simplității evanghelice, obosește călătoria spre casă. Avem însă și alternative: plantarea de biserici. Iată frontul neîngrădit al extinderii!

Un posibil pericol este acela de „enclavizare” funcțională, la diverse niveluri: Uniune, Conferințe, pastori, biserici locale, grupe, comitete și individ. Fenomenul presupune închiderea activității în interiorul unor granițe

care izolează de ceilalți. De exemplu, un pastor sau un membru specializat într-un domeniu ar putea „circula” în afara districtului, Conferinței și chiar a Uniunii. Angajările de personal denominațional, determinate de criteriul geografic, reprezintă o altă limitare. Bisericile locale sau districtele ar putea avea mai multe acțiuni comune. La fel s-ar putea întâmpla cu diverse grupe sau între membrii bisericii.

Extinderea structurală nu este o iluzie. Excesul de personal angajat, birocratizarea – extinderea numărului sub-comitetelor, comisiilor – duc la „blocarea traficului” și căutarea justificării existenței. Comitetul bisericii poate exista în trei ipostaze majore: închinare, slujire-păstorie, misiune. Promovarea spiritului sacrificiului pionierilor poate fi un bun antidot pentru virusul instituționalizării.

Mai mult, pastorii vecini se pot uni pentru a deveni inițiatorii trezirii și modelele redeșteptării. Grupele de rugăciune ale pastorilor îi motivează convingător pe membri să facă la fel. Justificarea omiterii acestui aspect vital prin „lipsa timpului” este subredă. „Spune lumii!” este o rețetă minune și am credința că se va vedea că o folosim.

Un punct sensibil, identificat de specialiști ca „promovare până la nivelul incompetenței maxime”, merită atenția noastră curajoasă. În esență, este vorba de practica de a muta mereu „mai sus” pe cineva care face bine ceva. Rezultatul va fi ajungerea respectivului într-un context în care nu mai este la fel de productiv sau devine total inefficient. În consecință, este nevoie de un efort special pentru ridicarea slujirii devotate la poziție de prim rang. Cine face o lucrare bună poate fi onorat la „locul de muncă”. Celebrarea publică a biruințelor membrilor bisericii sau a diverșilor lucrători, reafirmarea viziunii și recunoașterea lui Dumnezeu ca suprem conducător, ne lecuiesc de pofătoria așa-ziselor locuri de cinste. Cei recunoscuți de Domnul Hristos la venirea Sa vor fi cei care au slujit bine acolo unde se aflau, fără vreo referire la poziția eclesiastică.

Ulei pentru articulațiile bisericii

Are cineva convingerea că scârțâie ceva în biserică? Roata care scârțâie primește ulei! Fecioarele înțelepte știu unde să găsească uleiul. Cât mai este „deschis”, „încă puțină, foarte puțină vreme”, de dragul și pentru slava Marelui care vine curând, să ne umplem candelale.

Îngerii încă țin vânturile, iar libertatea prezentă cere evaluare și acțiune urgentă. Ca Rămășiță, avem la dispoziție un potențial imens: Ploaia târzie peste preoția tuturor credincioșilor. Duhul e la lucru, iar lucrurile deja se mișcă. Eu și tu suntem acolo? Avem aceeași cadență? Dumnezeu ne-a chemat pe fiecare să răspundem de activități extrem de importante. Suntem pătrunși, captivați de această chemare? Ne lăsăm distrași de alte activități? Ce spun cei care văd lucrarea noastră? Dar Dumnezeu?

Firul verde, ajuns grâu deplin în spic, poartă o făgăduință scumpă: „Dacă toți aceia care mărturisesc Numele Său, ar aduce roade spre slava sa, cât de repede ar putea fi lumea întreaga semănată cu sămânța Evangheliei. În curând, marele seceriș final va fi copt, și Domnul Hristos va veni, ca să strângă grâul cel prețios.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 38).

Viitorul ultimei biserici este încărcat de glorie. Un singur suflet devotat poate obține victorii inimaginabile. Suntem la hotarul acestui viitor, de care nimeni nu ne poate despărți. „Nu există limită pentru eficiența aceluia care, punând eul deoparte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii sale și trăiește o viață total consacrată lui Dumnezeu.” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 278, ed. 2004). Aceasta este poza Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea din România. Poza fiecărui adventist. Poza mea și a ta. Amin! ■

Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea Română

EMILIAN NICULESCU

„Ierusalimul va fi o cetate deschisă din pricina mulțimii oamenilor... Eu Însumi, zice Domnul, voi fi un zid de foc în jurul lui și voi fi slava lui în mijlocul lui.” (Zaharia 1,4-5)

Referirea biblică la Ierusalim constituie adesea o referire la Biserica lui Dumnezeu, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Deoarece Ierusalimul pământesc nu și-a îndeplinit mandatul, n-a devenit ceea ce era conform planului divin, doar Ierusalimul ceresc va întruchipa plenitudinea planurilor lui Dumnezeu. Cât de frumoasă era perspectiva posibilă pentru Israelul Vechiului Testament, Ierusalimul să fie o cetate, în creștere, neîmpiedicată de ziduri și de alte limite, dar având, totuși, o protecție sigură – prezența lui Dumnezeu – atât ca circumferință, cât și ca centru. Profeția referitoare la Israelul spiritual prevede o creștere accentuată spre finalul desfășurării Planului de Mântuire. Suntem în așteptarea acelor timpuri când statisticile să fie incapabile să noteze succesele vestirii Evangheliei.

La acest popas strategic pentru Biserica Adventistă din România, prilejuit de Comitetul executiv de buget, am dori să trecem pe scurt în revistă situația membrilor bisericii,

care este, de fapt, cea mai însemnată valoare pământească pe care o deținem. Deși înregistrarea în rapoartele bisericii poate fi considerată doar o simplă măsură administrativă, dacă ea coincide cu înscrierea numelor în cărțile cerului prin sinceritate și consacrare completă, atunci aici se potrivește cuvintele Mântuitorului, adresate celor 70 de ucenici care s-au întors de pe urma unei campanii misionare: „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10,20). Tot aici, aș dori să menționez o experiență din timpul celui de-al Doilea Război Mondial din Japonia, redată în devoționalul Uniunii Germane: datorită legăturilor cu America, Biserica Adventistă din Japonia era privită cu suspiciune și chiar cu răutate. În vara anului 1945, s-a pornit o persecuție deschisă împotriva acesteia și autoritățile au ajuns în posesia registrului unei biserici din zona Hiroshima-Nagasaki. Așa au găsit adresele tuturor membrilor și aceștia au fost ridicați de la casele lor și deportați. Pe moment, mulți nu înțelegeau de ce a permis Dumnezeu ca peste necazurile războiului să intervină și această persecuție dar, după mai puțin de o lună, au înțeles totul și I-au mulțumit lui Dumnezeu. După ce a căzut bomba atomică peste cele două orașe, semănând chinuri și moarte, ei și-au dat seama că au fost salvați într-un mod supranatural. Statistica noastră însumează primele trei trimestre ale anului. Numărul

botezurilor până la 30 septembrie este de 1.724, la care se adaugă 95 intrați prin vot și 555 prin scrisori de recomandare, totalul intrărilor fiind de 2.374.

În dreptul rubricii „ieșiri”, evidențiem următoarele date: numărul excluderilor este de 565, numărul deceselor este de 896, iar numărul ieșirilor prin scrisori de recomandare este de 1.026. Diferența dintre numărul de scrisori de recomandare ieșite și cele intrate, 471, reprezintă scrisori de recomandare pentru comunitățile din diaspora. Faptul acesta este îmbucurător, deoarece tot mai mulți membri își clarifică situația în țările în care s-au mutat.

Dacă am dori să privim lucrurile din perspectiva eficienței, adică a randamentului tuturor proiectelor

bisericii, care se focalizează în dezideratul suprem de salvare a oamenilor, atunci oare la ce concluzie am ajunge? Care este valoarea unui membru botezat? Cu siguranță cifrele ne vor impresiona, dar ele nu reprezintă decât o mică parte a investiției lui Dumnezeu.

Statistica exactă o cunoaște doar cerul. Din parabola semănătorului, reținem totuși faptul că acesta făcea risipă semănând pe drum, printre spini, pe loc stâncos, deși știa atât de bine că doar pământul cel bun va rodi și va răsplăti eforturile sale. Ceea ce pare a fi o risipă este, de fapt, un mod de administrare a harului, este posibilitatea dată fiecărui om de a fi mântuit. Despre sabia lui Saul, David amintește în cântarea de jale: „Sabia lui Saul nu se învățea niciodată în

vânt”. Dacă armele uciderii pot fi atât de eficiente, cât de eficientă este sabia Cuvântului lui Dumnezeu! Despre aceasta ne vorbește Sfânta Scriptură: „Căci după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, și udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55,10-11). ■

*Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română*

STATISTICA 2006

	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Tr.de Nord	Tr.de Sud	TOTAL
apr. 2006	6.872	13.597	19.698	12.538	7.695	9.286	69.686
iulie 2006	6.884	13.590	19.824	12.624	7.754	9.172	69.848
oct. 2006	6.919	13.648	19.816	12.657	7.768	9.191	69.999

SITUAȚIA INTRĂRILOR ȘI IEȘIRILOR ÎN ULTIMUL AN – ianuarie-octombrie 2006

Trimestrul	INTRĂRI			IEȘIRI		
	botezuri	vot	scrisori rec.	scrisori rec.	decese	excluderi
I 2006	232	39	275	537	318	283
II 2006	901	32	165	275	318	180
III 2006	591	24	115	214	260	102
TOTAL	1.724	95	555	1.026	896	565
	Total intrări 2.374			Total ieșiri 2.487		

Anul 2006

IOAN CÂMPIAN-TĂTAR

„...întărește lucrarea mâinilor noastre.” (Psalm 90,17)

Anul 2006 se apropie de încheiere, motiv pentru care avem posibilitatea să prezentăm un raport parțial privind situația financiară a Uniunii Române pentru perioada ianuarie – septembrie 2006,

un raport al veniturilor care au stat la baza întocmirii bugetului pe anul 2007. Pentru o mai bună înțelegere a evoluției financiare în anul curent, comparăm perioada ianuarie – septembrie cu aceeași perioadă a anului precedent, după cum reiese din următorul tabel:

CONFERINȚA	septembrie 2006				septembrie 2005		2006 / 2005	
	ZECIME		MEDIE		ZECIME		CREȘTERE	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
BANAT	2,103,830	594,202	304	86	1,642,400	461,530	128.09%	122.97%
MOLDOVA	4,301,350	1,214,865	315	89	4,212,082	1,183,635	102.12%	98.03%
MUNTENIA	6,879,596	1,943,059	347	98	5,434,936	1,527,268	126.58%	121.52%
OLTENIA	3,397,982	959,719	268	76	2,965,323	833,284	114.59%	110.01%
TRANS.NORD	1,877,408	530,251	242	68	1,748,496	491,344	107.37%	103.08%
TRANS.SUD	2,829,982	799,295	308	87	2,397,451	673,706	118.04%	113.32%
TOTAL	21,390,148	6,041,391	306	86	18,400,688	5,170,766	116.25%	111.60%

Veniturile la capitolul zecime au cunoscut și în acest an o creștere față de aceeași perioadă a anului trecut cu un procent de 16%. Eliminând influența inflației care, în perioada ianuarie – septembrie 2006, a fost în medie de 4,5%. Se constată o creștere reală de 11% față de anul 2005. Creșterea în valută europeană a fost de 31%, ca rezultat al creșterii zecimii, dar și al aprecierii leului față de Euro cu aproximativ 2,2%. Creșterea absolută în Euro a fost de 140.926 Euro.

Zecimea medie/membru/lună este de 34 RON, o medie care poate exprima credințioșia membrilor în dăruirea zecimii, dacă ținem cont de numărul mare al persoanelor fără venit, precum și cel al membrilor cu venituri foarte mici.

O creștere însemnată a cunoscut și darul Școlii de Sabat, care, la sfârșitul lunii septembrie 2005, înregistra suma de 985.000 RON, iar la sfârșitul aceleiași perioade, în anul curent, suma de 1.764.000 RON, adică o creștere de 79%. Darul Școlii de Sabat medie/membru/Sabat este de 0,72 RON.

Creșterea spectaculoasă se datorează demonetizării leului, dar și credințioșiei membrilor față de acest dar care, deși este unul mondial, se folosește de această dată la construirea caselor de rugăciune din țara noastră.

Proiecte majore ale Uniunii de Conferințe

Dacă în ultimii doi ani un proiect major al Uniunii a constituit realizarea

Centrului Media Adventist, pentru anul 2006 prioritatea a fost dotarea acestuia cu echipamentul necesar funcționării postului de televiziune – Speranța TV. În cursul anului 2006, până în prezent, s-a achiziționat echipament necesar în valoare de 447.000 Euro.

Avem convingerea că investiția făcută va avea și rezultate pe măsură, prin programele religioase transmise, programe ce vor putea ajunge în foarte multe case pentru a atinge inimile oamenilor. ■

Ioan Câmpian-Tătar,
trezorer,
Uniunea Română

2007 – an istoric pentru România. Așteptări imense. Progrese sub presiune. Eforturi instituționalizate. Modificări obligatorii. Atitudini cosmetizate. Suntem sau doar părem a fi? Milioane privesc și așteaptă ca cei puși să conducă, să convingă. Pentru ca apoi toți să câștige nume, apartenență, drepturi, imagine, beneficii. Așteptăm ca 2007 „să ne ducă...”, „să ne aducă...”, „să ne transforme miraculos în altfel de oameni. Ni se oferă oportunitatea să ne manifestăm.

2007 poate intra și în istoria Bisericii Adventiste? Care sunt ofertele și așteptările Marelui nostru Domn?

Una dintre notele dominante ale veacului este definirea importanței și a faimei cuiva în termenii puterii, posesiunilor, prestigiului și poziției. Dacă cineva poate pretinde ca alții să-i slujească, să-i dăruiască, se declară „ajuns”. În cultura noastră egocentrică, dominată de mentalitatea *mai întâi eu*, a acționa ca un slujitor nu este un concept popular.

Totuși, Isus Domnul n-a evaluat niciodată importanța cuiva în termenii statutului, ci după cei ai slujirii. Dumnezeu ne apreciază măreția prin numărul de oameni pe care-i slujim și nu prin numărul celor care ne slujesc pe noi. Această abordare este atât de contrară concepției profane despre măreție, încât ne este greu să o înțelegem, ca să nu mai vorbim de practicarea ei. Atmosfera în comitetul ucenicilor s-a tensionat când unii au așezat, inoportun, pe agendă, descrierea și identificarea celui care merită poziția cea mai importantă, iar 2000 de ani mai târziu, liderii creștini fac încă tot felul de manevre pentru a ocupa poziții și locuri importante în biserici sau organizații.

Mulți scriu și vorbesc despre conducere și responsabilități de marcă, nu însă și despre slujire. Dar a fi ca Isus înseamnă a fi slujitor. Așa S-a numit El Însuși.

Dar e posibil să slujim în biserică toată viața, fără să fim slujitori? Cum știm dacă avem inimă de slujitor? Isus a spus: „*Poți spune ce sunt ei după ceea ce fac*”... în 2007.

Dacă țara așteaptă ca din 2007 să tot primească, noi credem că...

E VREMEA să ne punem la dispoziție și să fim credincioși slujirii noastre.

Credincioșia a fost întotdeauna o calitate rară. Mulți nu cunosc semnificația dedicării. Pot conta ceilalți pe noi? Există promisiuni pe care trebuie să le respectăm, jurăminte pe care trebuie să le împlinim sau dedicări pe care trebuie să le onorăm? Prin acestea Dumnezeu ne testează credincioșia.

2007 – VREMEA... INTEGRĂRII

MARIUS MUNTEANU

Slujitorii adevărați nu au agendă pentru alte preocupări, care să le limiteze disponibilitatea.

„Nici un ostaș din serviciul militar activ nu se incurcă cu treburile vieții de fiecare zi” (2 Tim. 2,4 – NASB)

Vom fi în 2007 la dispoziția lui Dumnezeu tot timpul? Ne poate El „încurca” planurile, fără să ne producă resentimente? Să avem curajul de a spune: „Facă-se voia Ta!” în mod special în anul în care bisericile locale trec din nou prin adunări electiv.

Dacă țara așteaptă ca din 2007 să primească slujbe mai bune, noi credem că...

E VREMEA să slujim nevoilor semenilor, acolo unde am fost chemați.

Nu avem pentru anul următor altă chemare decât cea adresată inițial de Dătătorul Mântuirii. Slujitorii caută întotdeauna căi de a-i ajuta pe alții. John Wesley a fost un slujitor incredibil al lui Dumnezeu. Motto-ul său a fost: „Fă tot binele pe care îl poți, cu toate mijloacele cu care poți, în toate modalitățile în care poți, în toate locurile în care poți, ori de câte ori poți, la toți oamenii la care poți, atâta timp cât poți”.

La că țara așteaptă ca din 2007 să primească investiții mai multe, noi credem că...

E VREMEA să slujim cum

putem mai bine cu resursele pe care le avem.

Nu ne scuzăm, nu amânăm, nici nu așteptăm circumstanțe mai bune. Biblia spune: „Dacă aștepti condițiile perfecte pentru a face ceva, nu vei face niciodată nimic” (Eccl. 11,4 – NLT). E VREMEA. Anul Tineretului trebuie să aducă în primele rânduri inepuizabile și proaspete izvoare de slujire tinerească. Dumnezeu așteaptă să facem tot ce putem, cu ce avem, oriunde ne aflăm. Întotdeauna slujirea mai puțin decât perfectă este mai bună decât cea mai bună intenție. Între membrii bisericii noastre nu are loc temerea că nu suntem destul de buni, ca să slujim. Biserica noastră nu crește vedete și nici nu transformă excelența în idol.

Dacă țara așteaptă ca din 2007 să-i fie garantată protecția, noi credem că...

E VREMEA să îndeplinim orice sarcină fără rezerve.

„Din toată inima, ca pentru Domnul” – acesta este etalonul lucrării noastre. „Dacă crezi că ești prea important ca să ajuți pe cineva în nevoie, nu faci altceva decât să te înșeli singur. În realitate, ești un nimeni” (Gal. 6,3 – NLT). Întotdeauna vor fi mai mulți oameni gata să facă lucruri „mari” pentru Dumnezeu, decât cei care vor dori

să facă lucrurile mici. „Rândul” pentru cei care vor să fie conducători este aglomerat de candidați, dar pușini stau la „rândul” celor ce sunt gata să fie slujitori. Tu la care „rând” ți-ai propus să te așezi?

Dacă ȧra așteaptă ca din 2007 să crească nivelul de trai, noi credem că...

E VREMEA să slujim fără a căuta să ne remarcăm sau să fim răsplătiți.

Slujitorii nu se promovează pe ei înșiși, nici nu atrag atenția asupra lor. În loc să acționeze pentru a impresiona și să alerge după succes, ei „își pun șorțul umilinței, ca să slujească unii altora” (1 Petru 5,5 – TEV).

Apostolul Pavel a demascat un fel de slujire care pare spirituală, dar în realitate nu este altceva decât spectacol, o acțiune prin care se încearcă atragerea atenției. El a numit-o slujire „să placă oamenilor” (Col. 3,22).

Autopromovarea și slujirea nu se împacă reciproc. Adevărații slujitori nu slujesc pentru aplauzele sau aprobarea altora. Ei trăiesc pentru o singură Persoană, care îi vede și îi aude. Nu vom afla mulți slujitori sub luminile rampei. De fapt, ei le evită de câte ori pot. Sunt mulțumiți să slujească în umbră.

Astăzi, din nefericire, mulți încep ca slujitori și sfârșesc ca celebrități. Ei devin dependenți de atenția altora, fără

a-și da seama că a fi tot timpul în lumina reflectoarelor duce la orbire.

Slujirea noastră contează pentru Împărăția lui Dumnezeu. „Când Hristos Se va arăta iarăși pe acest pământ, vă veți arăta și voi – cei reali, cei glorioși. Până atunci, mulțumiți-vă cu obscuritatea” (Col 3,4 – MSG).

În cer, Dumnezeu îi va răsplăti în mod public pe toți slujitorii Săi, dintre care unii au fost obscuri și neînsemnați – oameni de care nu am auzit, dar ei și-au transformat casa în biserică, străinii de Hristos au fost primii pe lista lor de rugăciune, studiile biblice oferite erau mult mai importante decât nevoia lor de informație sau destindere profană și au slujit în alte mii de căi neobservate.

Știind acestea, nu vom fi descurajați atunci când slujirea noastră nu este observată sau nu este luată în seamă. „Avântați-vă cu toată puterea în lucrarea Stăpânului, încrezători că nimic din ce faceți pentru El nu este risipă de timp sau de efort” (1 Cor. 15,58 – MSG).

Consacrați, înainte de toate

Dorința de a vedea o altă biserică în 2007 ar trebui să găsească mai întâi răspuns la întrebarea: Cu ce începem?

„Adevărata sfințire este dedicarea totală în slujba lui Dumnezeu. Aceasta este condiția unei vieți creștine veritabile. Cel

care trăiește pentru sine nu este creștin.” (Parabolele Domnului Hristos, p. 48-49)

„Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l învețe toți aceia care vor să devină lucrători împreună cu Dumnezeu este lecția neîncrederii în sine.” (Hristos, Lumina lumii, p. 249-250)

„Dumnezeu va face lucrarea, dacă noi îi vom pune la dispoziție instrumentele.” (Mărturie, vol. 9, p. 89) „Fiecăruia care se oferă Domnului pentru slujire, fără a reține ceva, i se dă putere pentru obținerea unor rezultate nemăsurat de mari.” (Mărturie, vol. 7, p. 30)

„Succesul adevărat în orice ramură de lucru nu este urmarea șansei, a întâmplării sau a destinului. Este lucrarea providențelor lui Dumnezeu, răsplata credinței și a înțelepciunii, a virtuții și a stăruinței. ...Dumnezeu oferă ocaziile, iar succesul depinde de felul cum le folosim.” (Patriarhi și profeți, ed. 1998, p. 401).

2007 – An istoric pentru România?

2007 – An în care istoria cerească va menționa integrarea noastră definitivă în rândul slujitorilor credincioși. E VREMEA! ■

Marius Munteanu
președinte,
Conferința Moldova

Rolul organizațiilor creștine în conduita tinerilor

**GARY HOPPKINS
DUANE MCBRIDE
JOYCE HOPP
ELLA SIMMONS
PETER LANDLESS**

Anii adolescenței nu mai pot fi categorisiți ca „vârsta romantică”. Astăzi, tinerii trăiesc într-un mediu conflictual fără precedent: fizic, mental și spiritual. De la droguri la conduita sexuală de mare risc, și până la eventualitatea celei mai josnice obscenități, doar la un click de mouse, tinerii sunt permanent expuși atacului. Ispita cea mai josnică își deschide larg porțile pentru a-i ademeni pe tineri și a-i prinde în capcană. Agenții comunitare, organizații sociale și autorități guvernamentale se străduiesc să găsească resurse pentru a salva tineretul din ceea ce poate fi etichetat cea mai grozavă amenințare la binele lui fizic, moral și spiritual. Resursele financiare nu sunt întotdeauna ușor de obținut; resursele umane și sistemele de suport sunt insuficiente pentru a aborda problemele.

În fața acestor deznădejdi și a lipsei de speranță, se pun urgent următoarele întrebări: Ce pot face asociațiile creștine, ca să stăvilească aceste fenomene negative și să câștige lupta împotriva celor mai de succes atacuri pe care istoria le-a cunoscut vreodată îndreptate împotriva tinerilor noștri? Ce pot face asociațiile creștine, pentru ca salvarea tinerilor să devină o parte din viziunea și misiunea lor?

Noi sugerăm opt elemente care pot contribui la o strategie de prevenire rezonabilă, în care organizațiile creștine se pot implica.

Elementul 1: Informația

În mod tradițional, organizațiile creștine se remarcă prin mesaje de răspândire (predicare, învățare), ca metodă principală de îndotrinară a bisericilor într-un sistem de credință propriu. Oamenii presupun că, odată ce ascultătorii sunt înarmați cu informații din predici sau

studii do
prin „Cu
mai apro
cu Dum
probabil
vătămato

Acest
influențe
impulsiv
de credin
eforturi
compor
tineri. A
de preve
că odată
caracteri
sau sexu
accepta
practici.
științific
singură
prevenin
printru a

Elementul 2: Răspuns

Una din
a-i întoa
gravitea
valorii d
efectul
de sine
compor
Prin res
egocen
că tiner
lui Dum
faptului
fac valo

Cum
acest co
sine? O
de acce
în timp
a abilită
Pentru
concent
dragost
mai de
decât s
funcție
implică
timp d
asculta
experie
mai de
mai im
cu spre
timpul

studii doctrinale, ei vor fi transformați prin „Cuvânt” și vor fi mișcați spre o mai apropiată și mai spirituală relație cu Dumnezeu și astfel va fi mai puțin probabil să se lanseze în conduite vătămătoare sănătății.

Acest raționament, că predicarea influențează comportamentul a impulsionează bisericile sau organizațiile de credință să inițieze proiecte, prin eforturi colective, cu scopul prevenirii comportamentelor cu un înalt risc printre tineri. Astfel de proiecte, bazate pe eforturi de prevenire au ca logică presupunerea că odată ce tinerii cunosc pericolele caracteristice în ceea ce privește drogurile sau sexul, e mai puțin probabil că ei vor accepta în comportament riscurile acestor practici. În orice caz, există puține dovezi științifice care să sugereze că informația singură este o strategie de succes în prevenirea conduitelor cu mari riscuri printre adolescenți.

Element 2: Respectul de sine

Una dintre cele mai semnificative sarcini în a-i înțoarce pe tineri, în special adolescenți, gravitează în jurul identității lor și al valorii de sine. Cercetările au demonstrat efectul de protecție pe care îl are respectul de sine în prevenirea sau reducerea comportamentelor cu riscuri mari. Prin respect de sine nu susținem lauda egocentrică fără valoare, ci o recunoaștere că tinerii au cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu și a bisericii Sale și a faptului că ei au talente importante, care îi fac valoroși pentru societate.

Cum le putem insufla copiilor noștri acest concept al sincerității, stima de sine? O modalitate ar fi să îi asigurăm de acceptarea pozitivă necondiționată, în timp ce încurajăm o apreciere corectă a abilităților lor speciale și a valorii lor. Pentru a realiza acest lucru trebuie să ne concentrăm pe modul în care le arătăm dragostea noastră pentru ei, reflectând mai degrabă dragostea lui Dumnezeu, decât să-i judecăm pur și simplu, în funcție de comportament. Aceasta implică oameni iubitori, care să petreacă timp de calitate cu tinerii, discutând, ascultându-i, împărtășind impresii și experiențe, câteva minute zilnic sau cât mai des posibil, despre ceea ce pare cel mai important pentru ei, fără a-i sufoca cu aprecieri nemeritate. Tinerii vor privi timpul petrecut cu ei nu ca o rutină

mecanică, ci mai degrabă ca o manifestare veritabilă din partea noastră, a interesului pentru fericirea lor. A-i copleși pe copii cu cadouri nu transmite în nici un fel faptul că sunt valoroși; mai degrabă le arată că „lucrurile” sunt o înlocuire a timpului și a atenției noastre. Calitatea precum și cantitatea timpului petrecut cu ei sunt extrem de importante. Tinerii au nevoie să știe că ne pasă de ei și de ceea ce fac ei.

Adevăratul respect de sine poate fi o investiție serioasă în prevenirea comportamentelor cu risc înalt. În orice caz, respectul de sine nu poate fi considerat în mod exclusiv ca o strategie adecvată și eficientă pentru prevenirea comportamentelor riscante. Este doar o parte a ei.

Elementele 3 și 4: Optimism și „a-ți păsa de alții”

Cercetările din deceniul trecut au arătat că optimismul constituie o parte importantă în învingerea ambianței de înalt risc. Optimismul poate fi descris ca fiind capacitatea de a menține un comportament pozitiv, în ciuda adversităților și a influenței mediului social stresant. Optimismul face să crească utilitatea timpului ca rezultat al mediului de suport (familie, biserică). Oamenii optimiști sunt aceia care, în ciuda dificultăților și a prezenței factorilor de risc la o varietate de necazuri, dezvoltă priceperea care le permite să renască în viață. Oamenii de știință explică optimismul în funcție de dificultăți și sugerează că optimiștii au un puternic angajament față de ei înșiși și față de alții și sunt dispuși să acționeze în tratarea problemelor. Ei au, de asemenea, o atitudine pozitivă față de mediul lor social, păstrează un pronunțat sens al scopului și dezvoltă puterea interioară care îi face în stare să vadă obstacolele ca provocări ale vieții ce pot fi învinse. Descoperirile științifice că tinerii pot învinge un mediu cu un înalt risc au adus speranța printre cercetători și educatori în mod egal.

Ce stimulează optimismul printre tineri? Studiile ne arată un element important: prezența relațiilor de valoare, sincere și de durată, cu adulți de succes în mediul tinerilor. Adulții de suport sau mentori, socotii de la profesori la preoți sau lideri de tineret, contribuie semnificativ la răspândirea curajului printre tineri. Brooks afirmă: „Adolescenții optimiști au avut cu toții

cel puțin o persoană în viețile lor, care i-a acceptat necondiționat, indiferent de particularitățile temperamentale, aspectul fizic sau inteligență”. În timp ce părinții dețin cel mai mare potențial în a-și influența copiii, bunicii pot și ei să aibă o influență pozitivă puternică. Alți oameni descriși ca persoane-cheie sunt profesorii, mentorii adulți și părinții prietenilor lor.

Elementul 5: Activități de după cursuri

Orele de după cursuri – în timp ce părinții sunt încă la serviciu – reprezintă timpul când tinerii au riscul cel mai ridicat să se implice în comportamente degradante. Pierzând vremea cu alți tineri și participând la activități sociale nesupravegheate, ei sunt adeseori asociați cu delincvența. Tinerii care petrec timp în medii nesupravegheate au probabilitatea mai mare să folosească alcool și alte droguri. Studiile arată că, adeseori, cea mai mare parte a consumului de droguri, activități sexuale și crime printre tineri au loc între orele 15:00 – 18:00.

Cercetările arată, de asemenea, că folosirea acestor substanțe nocive e mai scăzută printre elevii implicați în activități extrașcolare, desfășurate sub supravegherea adulților. Elevii care nu petrec timp în activități extrașcolare (programele de după cursuri, ca: sport, cluburi, muzică) au fost cu 49% mai probabil să fi folosit droguri și cu 35% mai probabil să fi fumat, decât elevii care au petrecut 1-4 ore pe săptămână în activități extrașcolare fără risc. Astfel a găsi căi de implicare a copiilor, în timpul orelor de după cursuri, în activități supravegheate de adulți, ar fi o parte esențială a oricărui efort de prevenire încununat de succes.

Membrii comunităților creștine pot constitui o resursă semnificativă în a se îngriji de activitățile de după cursuri ale tinerilor și în a-i menține angajați în preocupări pozitive, importante, pe timpul orelor dintre terminarea programului școlar și sosirea acasă a părinților. Aceasta ar putea include implicarea tinerilor în programele existente și inițierea în activitățile sociale ale bisericii sub supravegherea și cu implicarea adulților.

Elementele 6 și 7: Rolul învățării și rolul activităților

Studiile au arătat, de asemenea, că programele în favoarea învățatului printre

tineri sunt eficiente în reducerea sarcinii și a nașterii printre adolescente. Definiția ajutorului de învățator include activități solicitate de școală, ca de exemplu voluntariatul (ajutor al profesorului, lucrul în casele pensionarilor sau ca soră medicală, slujirea în centre de îngrijire, ajutor la amenajarea parcurilor sau a locurilor de recreație) cu reflectare asupra lucrărilor înainte, în timpul și după efectuarea voluntariatului. Aceste activități sunt adesea incluse în programa școlară ca un remediu eficient.

Membrii comunităților creștine ar trebui să ia inițiativa în identificarea locurilor și a activităților în care să-i implice pe tineri. Unii doctori sau oameni de afaceri n-ar trebui să piardă din vedere să-i invite pe tineri la birourile sau clinicile lor, ca să răspundă la telefoane și să salute pacienții sau clienții. Magazinele ar putea ajuta tinerii să se implice în activități care includ supravegherea nevoilor legate de clienți. În decursul istoriei Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ellen White accentuează puternic valoarea serviciilor pentru alții. Ea spune: „Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire asemenea lui Hristos, care aduce celui ce are un asemenea caracter pace și fericire. Atunci aspirațiile vieții sunt mai înalte... Aceia care folosesc în acest fel darurile spirituale vor crește și vor deveni puternici pentru a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor dobândi o înțelegere spirituală mai clară și o credință

puternică, mereu crescândă, cum și o mai mare putere în rugăciune.”

Elementul 8: Comunicarea cu părinții

Comunicarea părinte-copil a fost arătată ca un element în strategiile de prevenire a comportamentelor cu risc înalt la tineri. Cercetările au demonstrat că atunci când părinții discută cu copiii despre problemele lor, lucrul acesta are un efect benefic. Buna relație părinte-copil are un impact pozitiv asupra comunicării eficiente și aceasta, la rândul său, minimizează comportamentele riscante printre tineri.

Relația autentică părinte-copil este asociată cu mai puține incidente de comportamente riscante, incluzând în aceasta și infecția cu HIV. Comunicarea eficientă în familie este, de asemenea, asociată cu o rată mai scăzută a relațiilor sexuale printre tineri. Pentru tinerii care sunt apropiați de părinții lor, probabilitatea de a se angaja în relații intime premaritale e mai scăzută decât la cei care nu sunt atât de apropiați.

Comunicarea părinte-copil are importanță și continuă să fie un element major în prevenirea comportamentelor cu un înalt risc printre tineri. Datorită faptului că studiile asupra relațiilor dintre un tânăr și un adult extrafamilial lipsesc, putem presupune din cercetările asupra optimismului că adulții din afara familiei au potențial pentru prevenirea eficientă a comportamentului cu înalt risc.

Concluzie

O privire asupra cercetărilor de prevenire a comportamentului cu risc ridicat printre adolescenți demonstrează cu claritate faptul că organizațiile creștine pot avea efect pozitiv asupra comportamentului tinerilor. Strategiile de prevenire pot fi îndeplinite cu puțin efort financiar, dacă membrii comunităților creștine lucrează să asigure și să întărească fiecare dintre elementele abordate mai sus. Un singur element nu poate rezolva problemele, dar o combinație a multora sau a tuturor acestor elemente poate cu siguranță să alcătuiască o strategie eficientă.

O privire atentă a fiecărui element descoperă că responsabilitatea noastră în asigurarea acestor elemente se potrivește cu nevoia noastră de a reflecta caracterul lui Hristos. El a fost un Ajutor și un Vindecător (joc de cuvinte în lb. engleză *belpet-bealer*; n.t.) și S-a angajat printre oameni într-un mod pozitiv. Reflectând caracterul Său, putem să oferim tinerilor un sens al valorilor personale, angajându-i în activități extrașcolare, comunicând cu ei în moduri iubitoare și implicându-i în acțiuni care slujesc altora. Când o comunitate creștină se implică, în felul acesta, în viața tinerilor ei, noi putem stăvili cu adevărat răul și să câștigăm bătălia care stă în fața tinerilor de astăzi. ■

Ministry, septembrie 2006

Traducere: Anca Varadi

MINUNEA UNGERII

Mă numesc
Simion
Hațegan,
locuiesc în
orașul Luduș –

jud. Mureș. Am ajuns la vârsta de 75 de ani, trecând prin multe experiențe. Am cunoscut credința adventă în urmă cu 51 de ani, dar ceea ce vă voi mărturisi a schimbat viața mea. Totul a început cu o pneumonie și modificarea globului ocular stâng, în vara anului 2005. Treptat, s-a agravat atât de mult situația, încât nu mai puteam respira, iar din cauza exoftalmiei, nu mai puteam pune nici ochelarii la ochi. După investigații multiple, atât în Târgu Mureș, cât și în Cluj-Napoca, s-a stabilit diagnosticul: neoplasm bronho-pulmonar stâng; determinări secundare retroorbitar stâng. Neacceptând intervenția chirurgicală și tratamentul aferent afecțiunilor oncologice, am fost externat. După externare, am dorit să se facă ungerea biblică (Iacov 5,14-16). În Sabat, doream să ajung, chiar și pentru un timp scurt acasă, în Comunitatea Luduș. În loc de aceasta, viñeri noaptea, am făcut o criză – mi-a fost foarte rău. Chiar dacă mi se administra fortral (aveam și aprobarea pentru morfină), durerea nu ceda, aveam niște dureri de cap groaznice. Sabatul l-am petrecut în spital la Luduș, iar spre seara am ajuns la Tg. Mureș. Altă tomografie, alte investigații, multe doze de fortral, dar spre dimineață ni s-a spus: nu avem ce face, mergeți acasă. Urmează ziua de duminică, 18 decembrie

2005, în care s-a planificat ungerea. Fr. Szasz Ernest a fost invitat să conducă serviciul ungerii. După o pregătire minuțioasă a avut loc serviciul ungerii, la care au participat și pastorii Cornel Croitoru și Bernard Csergesan. Din acea zi, nu am mai primit nici un calmant, durerea a cedat și ochiul a început să se retragă în orbită. În zilele următoare, am avut câteva vise. Într-o noapte, îngerul mi-a spus: „Ai cancer, medicamentele pe care le aștepti, nu ai nevoie de ele! După asta, m-am târguit cu Domnul ca să nu mor de cancer. Având o dietă lacto-vegetariană, ar fi fost denigrat acest adevăr al hrănirii sănătoase.

A urmat un al doilea vis în care a apărut o lumină venită lângă mine, și o voce mi-a zis: „Ai nevoie de dragoste, de bucurie și de pace”. Și în acel moment, am simțit această stare. Mi-am dat seama că acesta este Duhul Sfânt care a venit să mă încurajeze. În acea noapte, a mai urmat un alt vis în care multe voci strigau: „Scoală-te, pentru că ești vindecat!” Se repeta mereu și eram ajutat de coate să mă ridic. Nu știam ce să cred, ce e cu mine. Ascultând, mi-am dat seama că sunt treaz. Îi sunt recunoscător Domnului pentru intervenția Sa în viața mea. Din cauza neglijenței, am mai făcut aprindere de plămâni, dar Domnul mi-a arătat cum să mă tratez. Nimic altceva decât împachetări cu pastă de smochine. M-am simțit tot mai bine, așa că am mers la control oftalmologic. Medicul care a spus că e metastază în ultima fază, acum a afirmat: „Mare-i

Dumnezeu. Eu cred în minuni. Asta e o minune!” După consultație, mi-a spus: „Nu vedeți cu ochiul, pentru că aveți o cataractă, care poate fi destul de simplu rezolvată într-o clinică particulară. Am început investigațiile la tot felul de aparate sofisticate, tomografie oculară... Rezultatul: „Înlocuire de cristalin. Aveți toate șansele să vedeți”. Am fost programat pentru intervenție. După toate acestea, am procedat ca Ghedeon cu lâna. Am cerut un semn de la Domnul; dacă în ultima noapte înainte de intervenția chirurgicală nu mă voi simți bine, înseamnă că nu e voia Lui să mă opereze și, fiindcă în noaptea aceea m-am simțit rău, am decis să renunț. Tot în acest timp, fiica mea Nely, din SUA, s-a interesat și mi-a confirmat că e riscant ceea ce vreau să fac.

De atunci, am făcut multe cure naturale – suc de urzică, pătlagină, coada șoricelului, morcovi și suc de orz verde. Am eliminat orice medicament și, la vârsta de 75 de ani, mă simt foarte bine. Nu voi reuși niciodată să-mi exprim mulțumirea față de Dumnezeu care a stat aproape, și în iubirea Sa a coborât la un muritor ca mine. Mulțumesc tuturor fraților care s-au rugat pentru mine în America, Spania, cât și celor din România. Nu știu care este planul lui Dumnezeu cu mine, câte zile îmi va da, dar știu un lucru: Îl cunosc mai bine și-L iubesc mai mult! (Psalmi 103,1-5). ■

Stimați cititori, vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante. De asemenea, primim cu plăcere **experiențe personale cu Dumnezeu**, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților. Toate acestea le puteți trimite pe adresa:
Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Glasul unei chemări

„Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o țară depărtată, un om ca să împlinească planurile Mele: da, Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.” (Isaia 46,11)

M-am născut în Galați, într-o familie în care tata era ortodox, iar mama mai mult atee. Primul meu contact cu Biserica Adventistă a avut loc când aveam 13 ani, la invitația unei mătuși, iar la 14 ani m-am botezat. La scurt timp, m-a urmat mama mea, și apoi bunica din partea mamei.

Mi-a plăcut dintotdeauna să-i înțeleg mai mult pe oameni și să mă cunosc mai bine pe mine, așa că m-am hotărât să studiez psihologia. În timpul celor patru ani de studii, am frecventat Comunitatea Labirint din București. Într-un Sabat obișnuit, am auzit un anunț care mi-a dat de gândit: începând de a doua zi, urma să aibă loc un curs de instruire pentru colportaj în Comunitatea Popa Tatu. Mă simțeam oarecum vinovată că nu fac mai mult pentru Dumnezeu, așa că m-am hotărât să particip la acele cursuri. Nu știam prea multe despre colportaj, așa că am fost plăcut impresionată de ceea ce am aflat în acea săptămână de instruire. Atunci am cunoscut-o pe Laura Vașe, care mi-a devenit de atunci o foarte bună prietenă. Ea era o colportoare cu experiență și o priveam cu admirație, așa că, atunci când mă chema la ea în vizită, acceptam cu bucurie. Ea îmi povestea

multe experiențe din lucrarea de colportaj și mi-a trezit în suflet dorința de a gusta și eu bucuria de a trăi propriile mele experiențe în lucrarea lui Dumnezeu.

Am început să fac lucrare de colportaj cu jumătate de normă, pentru că, fiind studentă, doar atât îmi permitea timpul.

După terminarea facultății, am primit o propunere din partea fr. Lazăr Forrai, care răspundea de lucrarea de colportaj la Uniune, să predau psihologia, la Stupini, cursanților care veneu să se instruiască pentru lucrarea de colportaj. M-am mutat la Stupini și, pentru o jumătate de an, am predat psihologia. Cursurile aveau și o parte practică, așa că mergeam și eu să lucrez în colportaj împreună cu ei, în Brașov. Într-o zi, am avut o experiență care m-a marcat. Am fost în colportaj și prima instituție unde am intrat se numea Metabras, o firmă destul de cunoscută în Brașov. Am vorbit cu secretara și dânsa m-a invitat în biroul directoarei. Doamna directoare a fost foarte încântată de prezentarea de sănătate pe care i-am făcut-o și a fost atât de interesată de cărțile pe care i le-am prezentat, încât le-a cumpărat pe toate, atât pe cele de sănătate, cât și pe cele spirituale: *Patriarhi și profeți, Profeți și regi, Hristos, Lumina lumii, Faptele apostolilor și Tragedia veacurilor*. La despărțire, doamna directoare s-a oferit să-mi pună la dispoziție una dintre mașinile firmei, să mă ducă înapoi la Stupini, însă am mulțumit politicos, spunându-i că-mi place să fac mișcare. Întorcându-mă pe jos spre Stupini, cu geanta goală în mână, simțeam că am aripi și cântam de bucurie că Dumnezeu mi-a oferit o experiență atât de minunată. Mă gândeam că nu poate fi ceva mai minunat și care să-ți producă mai multă fericire decât simțământul acesta, că ești o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

O altă ocazie care m-a marcat a fost o discuție pe care am avut-o cu fr. Forrai, în care dânsul își manifesta îngrijorarea cu privire la lucrarea de colportaj. Se părea că tot mai puțini erau dispuși să se sacrifice și să aleagă lucrarea de colportaj în locul unei ocupații mai bănoase sau al muncii în străinătate. M-a mișcat atât de mult această discuție, încât am mers în camera mea și m-am rugat cu lacrimi, implorându-L pe Dumnezeu să impresioneze inimile fraților să se alăture acestei lucrări atât de minunate. În timp: ce mă rugam, Domnul m-a impresionat cu acest gând: „Tu te rogi pentru alții să se hotărască pentru lucrare, dar tu ce faci?”

Până atunci nu mă gândisem să fac din colportaj o profesie – era doar ceva ce făceam în timpul liber. Atunci am simțit că Domnul mă îndeamnă să mă predau Lui cu totul și l-am făgăduit că Îl voi sluji prin intermediul acestei lucrări, pentru tot restul vieții mele.

Am revenit în București și m-am angajat cu normă întreagă în lucrarea de colportaj, având certitudinea că Dumnezeu m-a chemat să fac această lucrare.

Părinții mei, îndeosebi tatăl meu care nu este adventist, nu au fost de acord cu decizia mea, pentru că ei speraseră că mă voi realiza pe plan profesional și îmi voi găsi un post de psiholog în Galați.

Eram însă prea sigură de chemarea pe care am primit-o și nu puteam să-mi calc legământul pe care l-am făcut cu Dumnezeu. Până la urmă, părinții au fost de acord cu alegerea mea, cu condiția să mă descurc singură din punct de vedere financiar. Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu că m-a ajutat și am reușit să mă întrețin singură din lucrarea de colportaj și am putut demonstra astfel părinților mei că nu mai depind de ei din punct de vedere material.

Am început să țin seminarii în instituții: seminarul „Ai grijă de inima ta!” pentru angajații instituțiilor și seminarul „Gândește-te cu încredere!” pentru elevii din școli.

O experiență care m-a ajutat foarte mult a fost cea pe care am avut-o la Banca Eximbank din București. Doamna care a fost desemnată să se ocupe de organizarea seminariilor, după cele trei seminarii pe care le-am ținut celor trei serii de angajați, mi-a șoptit la ureche: „Corina, la asociația aceasta nu se mai caută voluntari? Știi, munca mea este bine

plătită aici, dar nu am satisfacția pe care văd că o ai tu ținând acest seminar. Mi-ar plăcea să fac ce faci tu.”

Această experiență m-a încurajat și m-a ajutat să fiu și mai convinsă de frumusețea acestei lucrări, la care Dumnezeu m-a chemat.

În vara anului 2004, am primit chemarea de a răspunde de lucrarea de colportaj în Conferința Transilvania de Nord, ceea ce a fost și este încă o mare provocare pentru mine.

De atunci, am avut ocazia să întâlnesc mulți oameni aflați în poziții înalte. Unul dintre ei a fost domnul Emil Boc, care aflate despre activitatea pe care o desfășuram în folosul sănătății oamenilor și a dorit să avem o întrevedere la care a ținut să-mi spună că apreciază foarte mult ceea ce facem noi și că dorește să susțină această campanie de sănătate. A organizat chiar o conferință de presă, la care am fost și eu invitată, și a anunțat că Primăria Municipiului Cluj-Napoca este parteneră în campania „Împreună pentru o sănătate mai bună”, alături de ASEF. În prezent, beneficiem de sprijinul Primăriei orașului Cluj-Napoca în obținerea unor aprobări pentru standuri de sănătate în instituții, precum Institutul Oncologic, Policlinică și Selgros.

O experiență oarecum inedită am avut-o în timpul unei acțiuni de colportaj în județul Bistrița-Năsăud, și anume în localitatea Bistrița Bărgăului. În ziua de duminică, am dorit să-l rog pe preotul ortodox din localitate să își anunțe după slujbă enoriașii că își pot măsura gratuit tensiunea și procentul de grăsime din organism la standul nostru de sănătate. Când am intrat în biserică, am aflat că preotul era în camera pentru spovedanie. Cu permisiunea celor care așteptau să

se spovedească, am intrat să vorbesc cu preotul. După ce m-am prezentat și i-am spus de ce am venit la el, preotul, foarte amabil, mi-a promis că va face anunțul pe care l-am rugat, dar mi-a spus că ar avea și el o rugămintă la mine: m-a întrebat dacă nu ar putea să lucreze și el la această asociație a noastră, specificându-mi că, în afară de duminică, când trebuia să officieze slujba, în restul zilelor ar fi disponibil. Tot în aceeași localitate, primarul a fost atât de încântat de ceea ce dorim să facem pentru oamenii din localitatea lui, încât s-a oferit să ne ajute la repartizare, ducând toate echipele cu mașina lui. Într-o dimineață, ne-a oferit în semn de mulțumire un ceai cald la toți colportorii. Uneori, Dumnezeu mă uimește cât de minunat lucrează și cum pregătește mai dinainte calea pentru lucrătorii din via Sa!

De când am început să lucrez în colportaj, Dumnezeu mi-a oferit nenumărate bucurii și binecuvântări. Cea mai prețioasă binecuvântare pe care mi-a oferit-o este soțul meu, pe care l-am întâlnit tot în lucrarea de colportaj, lucrând în aceeași echipă pe litoral. El este pastor în județul Bistrița-Năsăud și împreună dorim să Îl slujim pe Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre.

Îi încurajez pe cei care citesc aceste rânduri să Îl roage pe Dumnezeu să le arate ce plan are cu viața lor și ce loc are pregătit pentru ei în lucrarea Sa. Făgăduința Lui Dumnezeu este:

„Domnul să-ți fie desfătarea; și El îți va da tot ce-ți dorește inima. Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra.” (Psalm 37,4-5). ■

*Corina Pelin, prim-colportor,
Conferința Transilvania de Nord*

CARTEA TRAGEDIA VEACURILOR A CONTRIBUIT LA CONVERTIREA TA?

Dacă răspunsul este afirmativ, ai ocazia să-l mulțumești încă o dată lui Dumnezeu, oferindu-ne și nouă posibilitatea să aflăm modul prin care El ți-a vorbit prin mesajul ei.

Experiențele vor fi adunate asemenea „firimiturilor” despre care Mântuitorul a spus să fie strânse, pentru ca să nu se piardă nimic din ceea ce poate contribui la slava Sa și la binecuvântarea altora. Dispoziția de a mărturisii despre influența acestei cărți va motiva studiul și preluarea ei de către cei care o au și îi va încuraja mult pe evangheliștii cu literatura, care sunt implicați în distribuirea ei.

Intenționăm publicarea unor experiențe și organizarea unui festival misionar cu această tematică în primăvara acestui an. Sugerăm ca mărturiile scrise să nu depășească o pagină A4 și să scoată în evidență rolul specific al cărții.

Așteptăm să ne scrieți până pe data de 15 martie, pe adresa Editurii „Viață și Sănătate” (pentru Mihai Goran) sau pe adresa de e-mail: mihai@viatasisanatate.ro Tel. 0745.344969. Pentru a fi contactați, avem nevoie și de numărul dumneavoastră de telefon sau de adresă.

De la Turnul Babel la camera de sus

CORNEL MAFTEIU

Trăim într-o lume învolburată, brăzdată încoace și încolo de evenimente cutremurătoare, de acțiuni pârjolitoare și de atitudini uimitoare... Trăim pe ascuțișul conștiinței, între nostalgiile trecutului și speranțele viitorului, băjbăind drumul credinței la pâlăririle dragostei fumegânde. Trăim sub același cer ocrotitor, suflete ostile, speriate, pierdute, regăsite, certate, împăcate, înțelese, neînțelese... într-o uriașă construcție „babelică”!

Da, prietene, te invit să ne oprim puțin și să privim cu atenție și corectitudine, dar nu lipsiți de dragoste, istoria descălecării noastre în Câmpia Șinearului. E aici o taină pe care, dezlegând-o, putem face pasul către viața Edenului de dinainte de păcat.

Fii serios, ce legătură are Turnul Babel cu viața noastră, viața modernă a zilelor noastre, cu adventismul nostru – poate, doar mulțimea limbilor vorbite pe fața pământului... Este foarte adevărat că adesea privim istoria Turnului Babel ca pe o geneză a limbilor pământului și atât!

Un nume care să atingă cerul

Uităm de oamenii care l-au produs, de unitatea lor puternică, de ingeniozitatea planurilor, de voința lor de fier, de râvna și implicarea lor în lucrare, de dragostea lor prin care ard totul pentru a ajunge piatră de temelie, smolind treaptă cu treaptă scara ridicării unui nume care să atingă cerul! – un vis frumos care s-a transformat într-un coșmar – este concluzia care ne spune clar că undeva s-a produs o fisură...

A trecut o vreme, mai scurtă sau mai lungă, de când dragostea lor a fost consfințită în fața altarului... Acum, soția așteaptă cu masa caldă și casa în ordine para focului din ochii lui, șoaptele dulci ca niște flăcări topitoare de griji și spaime... așteaptă vâlvația îmbrășișării și dogoarea sărutului său... dar lumina ochilor lui e pământie, șoaptele sunt țipete mocirloase, îmbrășișările sunt gloduroase, sărutul clisos.

Soțul se întoarce obosit de truda zilei, dorind liniștea cetății ochilor ei de smarald, cuvintele ei ca niște trepte către zidurile îmbrășișării ei protectoare și sărutul ei – cărămida cheie din bolta fericirii... dar ochii ei sunt un cuptor încins, cuvintele – cărbuni aprinși de învinuire și reproșuri, brațele ei ca niște fulgere de gesturi înfiorătoare, sărutul, o fumegare înecăcioasă, o extraordinară construcție fisurată! – suntem

frați și surori ai unei credințe ziditoare, de mărturie hristică, strâns uniți în jurul unui plan magnific...

Cărămizi și smoală

Fiecare aducem cărămida noastră de nădejde, de înțelepciune, de știință, de îndemănare... așezându-ne în smoala preferințelor, lucrăm cu râvnă la ridicarea unui nume așteptător de veșnicie. Făurim cetatea unei vieți mai bune. Smolim cărămizile adevărilor biblice, cu intenții de bine și frumos, și așezăm temelia cetății noastre de salvare, turnăm apoi smoala gândurilor și a interpretărilor de tot felul, adăugăm încă un rând din cărămizile sufletului profetic și ele bine smolite, cu dorințele și așteptările noastre, peste care turnăm încă un strat din smoala intrigilor și a gândurilor noastre... și tot așa, rânduri, rânduri, se ridică cetatea noastră care se vrea, evanghelic, întărită până la cer.

De la o vreme, se întâmplă ceva ciudat: când se cere cărămida biblică, se primește smoala personalității, când se cere smoala Spiritului Profetic, se primește cărămida îndoielilor... și turnul de veste bună al cetății noastre rămâne neterminat... coșmarul unui vis frumos! „Există clăditori de turnuri și în timpul nostru. Necredincioșii zidesc teoriile lor pe preținsele concluzii ale științei și leapădă cuvântul descoperirilor lui Dumnezeu... disprețuiesc Legea Sa și se laudă cu rezultatele satisfăcătoare ale rațiunii omenești.”

„În lumea pretins creștină, mulți se întorc de la învățăturile lămurite ale Sfintei Scripturi și își zidesc un crez din speculații omenești și din fabule plăcute; și se sprijinesc pe turnul lor, ca pe o cale pe care ei urcă la cer”. „Dacă preținșii urmași ai lui Hristos ar voi să primească măsura de conduită a lui Dumnezeu, atunci ei ar ajunge prin aceasta la unire; dar atâta timp cât înțelepciunea omenească e ridicată peste Cuvântul lui Dumnezeu, vor domni cearta și despărțirea.”

„Mulți caută să-și facă un cer pentru ei înșiși, și prin aceasta își adună bogății și putere. Ei „batjocoresc și vorbesc cu răutate și asuprire” și calcă drepturile oamenilor și nesocotesc autoritatea dumnezeiască. „Timpul lui Dumnezeu, pentru începerea judecății de cercetare a sosit. Cel Preainalt Se va coborî, ca să vadă ce-au zidit fiii oamenilor” (*Patriarhii și profeți*, ed. 1996, p. 114)

Construcția Turnului Babel este cât se poate de actuală. Dacă privim societatea, lumea de astăzi, vom vedea cu ușurință

grandiosul ei turn de război și pace, de tratate, de adevăruri și clauze, într-o limbă încurcată și greoaie, de risipire răzvrătită.

Familia – celula de baza a societății – își are turnul ei de ambiguități și promiscuitate, de amabilități ucigătoare și strigăt de ajutor, vorbe neînțelese, interpretabile, răstălmăcite... de o jalnică risipire...

Venim în biserică – oaza de speranță într-un statornicie – cu tot bagajul nerezolvărilor personale, gata să punem umărul la zidirea ei, la zidirea numelui ei... și ne lovim unii de alții în înțietatea așezării adevărilor sacre... ne ciorovăim pe consfințirile Spiritului Profetic, ne împotmolim, bălăcindu-ne în formele vestirii..., ne înțepăm cu personalitatea credinței, ne încondeim în statistica dragostei...

Construim cu multă râvnă cetatea așteptărilor, al cărei turn de post și rugăciune să atingă cerul! Hidoasă construcție în Câmpia Harului – construcția nu are finalitate... undeva s-a produs o fisură...

Ce se va întâmpla cu noi?!

Privim cu toți îngroziți, derutați... Ce se va întâmpla cu noi?! „De aceea, bucurați-vă ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apoc. 12,12). „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răzvrătește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5,8)

Da, astăzi mai mult ca oricând, este vremea unei treziri, a unei cercetări și a unei decizii. Astăzi este vremea să ne întoarcem acasă, cu fața către Dumnezeu și să primim în lada chivotului nostru (în inimă) mărturia dragostei Lui, Legea guvernării Sale veșnice. Să fim astăzi ucenicii Săi, care, întorcându-se din Câmpia Șinearului, „când au ajuns acasă s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei”. „Toți stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile”. „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. „Toți se minunau și ziceau unii către alții: „Cum dar îi auzim vorbind fiecare dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (Fapte 1,13 p.p; 1,14 p.p; 2,4,7 p.p. 2,8)

Când Duhul Sfânt lipsește, construim un „Turn Babel” și, deși suntem o familie zidită pe dragoste, se încurcă limba și nu ne mai înțelegem... și, de cele mai multe ori, urmează risipirea...

Deși suntem adevărați creștini, având doctrina adevărată, când Duhul Sfânt

lipsește, zidim un Babel religios de toată frumusețea și se încurcă limba în adevărurile biblice și ale Spiritului Profetic, semănând discordie și răzvrătire. Ca individ, familie și biserică, e vremea să încetăm construcția oricărui „Turn Babel”, oricât de promițător s-ar înălța el! Avem nevoie urgentă, foarte urgentă, de camera de sus, personal, de familie și de biserică.

Avem nevoie de realitatea revărsării Duhului Sfânt peste noi, ca individ, familie și biserică, pentru ca încurcăturile limbilor să înceteze. E timpul să vorbim și să auzim în limba noastră, în care ne-am născut, prin Duhul Sfânt!

Nu uita!

Prietene, nu uita! Orice Turn Babel, antic sau modern, personal sau colectiv, alungă Duhul Sfânt, producând încurcătură și risipire... Dar orice Camera de sus, din orice vreme, prin cercetare, rugă și părtășie aduce mângâiere, binecuvântare și Duh Sfânt, rezultând vorbirea și ascultarea în limba nașterii din nou, limba mărturiei dragostei lui Dumnezeu și strângerea laolaltă într-o

cetate veșnică de slavă, al cărei meșter și ziditor este Însuși Domnul Isus Hristos: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo” (Ioan 14,1-4).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou... și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Tată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui... El va fi Dumnezeul lor” (Apoc. 21,1-3). ■

Cornel Mafteiu,
prim diacon,
Comunitatea Maranatha,
București

Cu bucurie anunțăm apariția mult așteptatului volum

IMNURI CREȘTINE – 2006

IMNURI
CREȘTINE

2006

Cele 736 de cântări includ:

- ◆ imnurile din vechiul volum, aflate în uz
- ◆ cântări luate din repertoriul corurilor
- ◆ un număr mare de imnuri noi, preluate din imnologia bisericii mondiale.

Volumul este tipărit în două variante:

- ◆ **cu note** ➤ format mare – 35 RON
➤ format mic – 32 RON
- ◆ **fără note** ➤ format mare – 14 RON
➤ format mic – 12,5 RON

Important

- ◆ Odată cu „Imnuri creștine 2006”, se distribuie și DVD-ul (sau CD-ul, după preferință) cu înregistrarea pian + voce a tuturor celor 736 de cântări. În acest fel, cântările noi vor fi ușor de învățat, iar organizațiile vor găsi reperul pentru indicațiile de tempo.
- ◆ CD-ul este disponibil în două variante: set 4 CD-uri format MP3 (care poate fi citit doar de computer și CD player special); și set 20 CD-uri format „audio” (accesabil de CD playerul obișnuit).
- ◆ Comenzile pot fi făcute la pastori sau la Conferință.

SĂNĂTATEA ȘI MÂNTUIREA

ALBERT SANCHEZ

Viața veșnică și sănătatea perfectă au fost, de la început, darurile lui Dumnezeu pentru omenire. Plinătatea vieții era exprimată printr-un caracter desăvârșit și sănătate deplină. Din nefericire, am pierdut aceste daruri prin despărțirea de El, datorită necredinței. Însă darul suprem al lui Dumnezeu este reprezentat de Fiul Său, prin care putem fi readuși la starea inițială, dacă alegem să ne întoarcem la El.

Viața pe acest pământ este timpul pe care Dumnezeu ni-l oferă pentru a decide să-L urmăm pe El sau să-L respingem. Este posibil să trăim astăzi împreună cu El, în neprihănire. Dar în ce privește sănătatea, nu putem spune același lucru. Sănătatea deplină, din punct de vedere fizic, este o componentă a vieții care a fost afectată de păcat și nu va fi restabilită până la revenirea lui Hristos. Mântuirea prin Isus Hristos înseamnă acea relație profundă cu El, care va clădi sănătatea noastră spirituală. Dacă Îl primim, El va trăi viața Sa sfântă în noi. Sănătatea, ca și mântuirea, este un dar pe care nu-l putem câștiga prin eforturi proprii. Când suntem în permanență comuniune cu Hristos, El este un principiu viu în viața noastră și astfel trupul nostru va fi un templu viu pentru slava Sa.

Sănătatea fizică, asemenea celei spirituale, depinde de trăirea în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Putem face eforturi pentru a o menține sau putem să ne încredem în El și să răspundem iubirii Lui. Sănătatea obținută prin eforturi proprii este eficientă pentru viața scurtă de pe pământ. Dar adevărata stare de sănătate, care izvorăște dintr-o relație de dragoste cu Hristos, durează veșnic.

Sănătatea prin eforturi proprii

Dorința de a fi sănătoși ne poate determina să depunem eforturi intense pentru atingerea țintei, chiar mai mult decât o face dorința de a fi mântuiți. Este normal să lucrezi pentru sănătate, pentru că organismul răspunde imediat la măsurile de respectare a legilor care i-au fost stabilite. Și atunci pare să fie adevărat că sănătatea este o răsplătă pentru supunere.

Atitudinea sau credința în neprihănirea prin fapte ne conduce la dependența de stilul de viață pentru sănătatea fizică. Acționăm în virtutea premisei că putem obține și menține sănătatea, dacă ne străduim. Considerăm că cei care respectă legile sănătății nu se vor îmbolnăvi, deci boala se datorează doar alegerilor greșite. Cu alte cuvinte, sănătatea depinde de eforturile noastre. A gândi și a acționa astfel este egal cu acceptarea teoriei neprihănirii prin fapte, care susține că, cu cât ne supunem mai mult lui Dumnezeu, cu atât avem parte de mai multă iubire din partea Sa.

Adevărul în această privință este acela că supunerea, ascultarea, nu poate da naștere iubirii; nu ne poate oferi o măsură mai mare din Dumnezeu. Trebuie să înlăturăm pentru totdeauna ideea din mintea noastră că noi am fi neprihăniți, pentru că am ales să ne supunem. Neprihănirea este darul lui Dumnezeu. Tot astfel, sănătatea este un dar divin, o demonstrație a puterii Sale creatoare. Fiecare bătaie a inimii, fiecare respirație și fiecare licărire de viață reprezintă manifestarea iubirii lui Dumnezeu, care ne-a dăruit sănătate deplină încă de la început. Boala este doar o manifestare a stării noastre decăzute.

Nimic din ceea ce facem noi nu poate înlocui în vreun fel puterea Sa atotsuștinătoare în fiecare clipă. Starea de bine, de care Dumnezeu dorește să ne facă parte, nu este produsă în mod singular de supunerea noastră față de un număr de principii ale

sănătății, care au ca rezultat îmbunătățirea calității și a duratei vieții pe acest pământ.

Însă opusul acestei concepții este credința că sănătatea nu are nimic de-a face cu spiritualitatea. Această atitudine ne absolvă de orice responsabilitate de a urma un stil de viață sănătos și, ca urmare, alunecăm pe panta obiceiurilor și a practicilor lumești. Tot ce ține de mâncare, băutură sau orice altceva, va fi făcut doar pentru a satisface apetitul și plăcerea, fără a lua în considerare posibila afectare a planului spiritual.

Idealul lui Dumnezeu pentru sănătate nu este atins atunci când încălcăm legile minții noastre și nici printr-o aderare strictă la un anumit stil de viață.

Sănătatea ca urmare a încrederii

Ne este oferită sănătatea la cel mai înalt nivel atunci când intrăm într-o profundă relație de dragoste cu Dumnezeu și de încredere neclintită. Dacă Îl iubim, atunci ne vom supune Lui, pentru că ascultarea este iubirea în acțiune (Ioan 14,15).

Iubirea este atitudinea spontană de a fi în armonie cu toate legile lui Dumnezeu, fizice și spirituale, datorită relației cu El.

Ascultarea pentru cauza sănătății nu are valoare înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă bunăstarea fizică are de câștigat prin supunerea față de legile sănătății. **Ascultarea este de mare valoare atunci când reflectă relația cu El.**

Această relație este posibilă, fie că ne bucurăm sau nu de sănătate fizică. Deci, sănătatea pe care El ne-o oferă este mult mai mult decât o viață lungă și câțiva ani în plus fără suferință.

Iubirea reprezintă dovada încrederii. Puterea iubirii va distruge, în final, orice urmă de neîncredere. Atunci nu vom mai fi necredincioși și nu-L vom mai ignora pe Dumnezeu. Vestea cea bună este că putem răspunde iubirii Lui chiar acum și El ne va primi chiar în clipa în care ne vom întoarce la El. Dumnezeu să fie lăudat! El ne-a oferit din nou viața prin darul Fiului Său. Când Îl primim pe El, primim viața veșnică, trecând astfel din moarte la viață.

Mântuirea prin credință în Hristos nu ne scutește însă de efectele prezente ale păcatului, de moștenirea genelor păcatului din trupul nostru. Locuim pe teritoriul inamicului. Toată creația lui Dumnezeu de pe pământ este umbră de păcat. Suntem supuși suferinței și morții. Vom suporta aceste consecințe ale păcatului în trupul nostru până când Dumnezeu va pune capăt pentru totdeauna suferinței – când Isus Hristos Se va întoarce pe pământ și Își va relua stăpânirea ce I se cuvine.

Isus dorește mult să-I oferim toată încrederea noastră și să ne bucurăm astfel de plinătatea sănătății spirituale, iar în ce privește pe cea fizică, să fim cât mai aproape de această stare, în condițiile acestei lumi. (3 Ioan 2)! Când iubirea Sa

va fi reprodusă pe deplin în noi, El va veni să ne ofere și darul sănătății fizice perfecte, împreună cu darul vieții veșnice, așa cum a fost la început.

Avem o nevoie disperată de a prinde viziunea iubirii lui Dumnezeu, exprimată în mesajul sănătății pe care ni l-a transmis. În primul rând, să fim conștienți că sănătatea fizică întărește percepția spirituală. Sănătatea minții depinde de bunăstarea trupului și să nu uităm că mintea reprezintă singurul canal de comunicare cu Dumnezeu. În timp ce ne dorim sănătatea din punct de vedere fizic, acum și aici, aceasta pune o temelie bună pentru sănătatea spirituală.

Trebuie să redescoperim vestea cea bună a sănătății și să o așezăm la locul potrivit, în aceste ultime ceasuri ale istoriei pământului. În mod personal, să-I dăruim lui Dumnezeu viața noastră, pentru ca El să trăiască în noi. Când vom accepta neprihănirea prin credință și vom înțelege solia Sa specială pentru sănătate, ne vom armoniza cu ea datorită iubirii și o vom împărtăși altora cu aceeași dragoste cu care El ne-a dăruit-o! ■

*Albert Sanchez
Doctor în Sănătate
Publică, cu specializare
în Nutriție, SUA*

PENTRU SĂNĂTATEA TA

SCHELET ROBUST LA COPII

Deoarece, în primul an de viață, baza alimentației o constituie laptele de mamă și, datorită reclamei ce se face produselor lactate, în majoritatea țărilor industrializate se crede că creșterea consumului de calciu produce oase puternice și previne osteoporoza în următorii ani.

Studiile publicate recent, în care copiii au fost urmăriți 12 ani, până ce au ajuns la vârsta de adult, au arătat că activitatea fizică crește densitatea osoasă și robustețea scheletului, în timp ce suplimentarea zilnică cu 500-1500 mg calciu, sub formă de tablete, nu are niciun efect. Cu toate acestea, în Statele Unite, Canada, Australia și Uniunea Europeană, încă se recomandă preparatele de calciu, iar în grădinițe și școli se distribuie, zilnic, produse lactate și tablete cu calciu, pentru a combate riscul fracturilor și, ulterior, osteoporoza. „Și ce vom spune dacă noi – cercetătorii, pediatrii și experții – am greșit?” se întreabă Amy Joy Lanou de la Universitatea Carolina de Nord, Asheville, SUA.

O grupă de cercetători din Australia a constatat că administrarea de calciu nu scade cu nimic riscul fracturilor

în copilărie și nici la vârsta de adult. De asemenea, suplimentarea cu preparate de calciu nu scade riscul fracturilor în copilărie și nici la vârsta de adult. Nici administrarea de calciu, la femeile după menopauză nu diminuează riscul fracturilor osteoporotice. Este ca și cum ai încerca, cu disperare, să aduni apa de jos, fără a închide robinetul de unde se revarsă. Primul pas ar fi oprirea pierderii de calciu, printr-un stil de viață sănătos.

Amy Joy Lanou se întreabă dacă nu cumva facem un rău copiilor, încurajându-i să consume lapte și brânzeturi. Obezitatea copiilor este în continuă creștere și produsele lactate, recomandate ca cea mai bună sursă de calciu, contribuie foarte mult la aportul de grăsimi și zahăr. Medicii ar trebui să-i încurajeze pe copii și pe adolescenți să fie mai activi fizic, nu prin intermediul televizorului, și să se hrănească sănătos cu produse vegetale, pentru a avea o greutate normală și un schelet robust. Să nu uităm că cel puțin 90% din masa osoasă maximă atinsă de o persoană se obține până la vârsta de 18 ani. (*British Medical Journal* 2006;333:763-778, *Pediatrics* 2005;115:736-743).

dr. Emil Rădulescu

Întâlnirea editorilor adventiști din România

A devenit de acum deja o obișnuință pentru editorii adventiști din România să se întâlnească în fiecare an, în luna decembrie, pentru a dezvolta proiecte și a găsi noi modalități de a promova Cuvântul scris. Anul acesta, întâlnirea a avut loc la sediul Uniunii, în duminica din 10 decembrie 2006. Alături de administratorii Uniunii, au fost prezenți reprezentanții editurilor: „Viață și Sănătate”, „Zappy's”, „AncaPrint”, „Advent”, „Alege Viața”, „CARD”, „Art & Skepsis” și redactorii-șefi de la revistele *Curierul Adventist*, *Adevărul Prezent* și *Pro Logos*.

Cu această ocazie, au fost prezentate sfaturile Spiritului Profetic cu privire la lucrarea misionară prin literatură și au fost amintite experiențe deosebite cu privire la răspândirea cărților Spiritului Profetic prin *Cartea anului* și prin inițiativa misionară a unor frați care au răspândit cărțile Spiritului Profetic în zone albe, precum Șeica Mare, jud. Alba. S-au prezentat citate din Spiritul Profetic, care au arătat motivația care ar trebui să-i călăuzească pe cei care sunt editori de cărți, reviste și broșuri. Ellen White a arătat importanța spirituală a acestei lucrări, importanța care trebuie să primeze, fără a exclude aspecte practice și economice.

Tot cu această ocazie a fost încheiat un protocol de colaborare între

Uniunea Română, Departamentul de Publicații și editurile particulare, care și-au exprimat dorința de a se implica în răspândirea Evangheliei veșnice prin Cuvântul scris sau prin alte mijloace media, astfel încât biserica și lumea să fie pregătite pentru a-L întâmpina pe Domnul Hristos la a Doua Venire. După prezentarea conținutului acestui protocol, au avut loc dezbateri și intervenții în conținutul textului. La finalul întâlnirii, cei prezenți au semnat acest potocol prin care se angajau:

- Să lucreze în armonie cu scopurile, obiectivele și principiile Bisericii Adventiste cu privire la lucrarea cu literatura.
- Să respecte îndrumările sau reglementările Conferinței Generale cu privire la editurile particulare adventiste.
- Să supună manuscrisele cărților care vor fi publicate și difuzate în biserică examinării unui comitet de lectură numit de Uniune.
- Să respecte hotărârile Conferinței Generale cu privire la scrierile sorei Ellen White.

(Gabriel Dincă)

Lansarea oficială a forumului tinerilor adventiști

Joi, 21 decembrie 2006, a avut loc lansarea oficială a forumului tinerilor adventiști www.tin.ro/forum. După o perioadă de probă de două luni de zile, în care s-au înscris nu mai puțin de 847 de

tineri, începând cu această dată, forumul se va lansa în mod oficial – eveniment marcat și printr-o serie de concursuri și surprize din partea organizatorilor. Astfel, vor fi premiați primii 10 utilizatori din topul celor care postează cel mai frecvent în cadrul diferitelor discuții de pe forum, va fi lansat un concurs de proiecte originale pentru tineri și, în plus, cei care vor accesa forumul în ziua lansării vor avea posibilitatea de a sta de vorbă cu diferiți membri din conducerea bisericii, care s-au hotărât ca, pe parcursul acestor zile, să răspundă la întrebările tinerilor. Dintre aceștia, ar putea fi amintiți: fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, fr. George Uba, directorul Departamentului Școala de Sabat / Lucrare Personală.

De asemenea, printre cei care vor fi deschiși la întrebările tinerilor va fi și fr. Garry Johnson, cunoscut exploratorilor din întreaga țară, vicepreședintele Asociației „Exploratori pentru viitor”, responsabil cu strângerea de fonduri. Și acesta este doar începutul. Echipa de 15 moderatori voluntari, care se va ocupa în continuare de coordonarea discuțiilor și de buna lor derulare, alături de administratori și supermoderatori, și-a propus ca, prin discuții și subiecte, să continue să fie un bun lider de opinie și un punct de reper pentru cei ce caută răspunsuri.

(Cristina Neagu / AARC)

Ș T I R I

Valuegenesis Europa

În luna ianuarie, este rândul tinerilor din România să participe la Valuegenesis, un proiect care își propune să studieze influența familiei, a bisericii și a societății asupra formării credinței la tinerii adventiști de ziua a șaptea. Vor fi implicați în acest studiu peste 25.000 de tineri, între 14 și 25 de ani, din mai mult de 25 de țări ale Europei, care vor completa chestionarul în 18 limbi.

Acest proiect va ajuta biserica și pe liderii de tineret să audă glasul tinerilor. Ținta studiului Valuegenesis este să permită bisericilor și familiilor să înțeleagă mai bine valorile, convingerile și modul de viață al tinerilor cu vârste cuprinse între 14 și 25 de ani.

Informațiile prețioase, pe care le veți oferi prin intermediul chestionarului care poate fi completat on-line la adresa www.valuegenesis.org, vor ajuta biserica să dezvolte strategii eficiente, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor voastre.

Nu uitați să cereți pastorului un cont de acces (PAROLĂ)! Răspunsurile voastre la întrebările chestionarului sunt anonime și confidențiale. Nu se cer nume și nimeni nu va putea să stabilească o legătură între răspunsurile date și persoana care le-a dat sau codul de acces. Răspunsurile vor fi colectate de un institut de cercetare independent și analizate de o echipă internațională, formată din cercetători din diverse domenii.

Lumea noastră se apropie de sfârșit. Revenirea Domnului Isus este aproape. Este vremea să întărim potențialul bisericii și să ducem la bun sfârșit misiunea care ne-a fost încredințată în mod direct de Domnul Isus. Fiecare tânăr din biserică are o misiune precisă. Iată de ce credem în acest proiect. Sperăm să crezi și tu!

(Departamentul de Tineret al Uniunii Române)

Drumul spre iesle

Duminică, 17 decembrie 2006, licuricii din București au fost călăuze pe „Drumul spre iesle”. Proiectul desfășurat

Deschiderea Anului Misiunii pentru Tineret

Duminică, 17 decembrie 2006, la comunitatea adventistă din Bacău, a avut loc deschiderea oficială a Anului Misiunii pentru Tineret, la nivelul Conferinței Moldova. La aceasta au participat toți liderii de tineret de pe teritoriul Conferinței, implicați în programele de tineret, câțiva pastori interesați de această misiune (o deschidere oficială a Anului Misiunii pentru Tineret, la nivelul pastorilor din Conferința Moldova, a avut loc marți, 26 decembrie 2006). Printre invitații prezenți la acest eveniment s-au numărat și fr. Cristian Modan, directorul Departamentului de Tineret al Uniunii Române, fr. Marius Munteanu, președintele Conferinței Moldova, și fr. Ștefan Ropotică, trezorerierul Conferinței Moldova. Cei prezenți au primit din partea Departamentului de Tineret al Conferinței un set de materiale pentru proiectele care se vor desfășura în anul 2007, un calendar al activităților și un planner necesar pentru organizarea timpului, astfel încât să rămână suficient pentru proiectele care au nevoie de implicarea lor.

Tot cu această ocazie și-a deschis cursurile și Școala de Lideri, proiect ce și propune pregătirea tinerilor care au fost implicați în diferite programe de tineret și care și-au manifestat dorința de a se pregăti ca instructori. Cei 24 de adolescenți înscriși au participat duminică, 17 decembrie 2006, la o primă întâlnire,

în care li s-a explicat mai clar care va fi misiunea lor în perioada care urmează.

(Cristina Neagu / AARC)

Noul Rast are trei case noi

Primăria localității Rast, ADRA România și Conferința Oltenia au inaugurat miercuri, 13 decembrie, trei case reconstruite de Biserica Adventistă, după inundațiile din primăvară, în localitatea Rast din județul Dolj. La festivitate, au participat primarul localității, Iulian Silișteanu, directorul ADRA România, Cornel Roman, reprezentanți din conducerea Conferinței Oltenia: Viorel Răducan, Daniel Delcea și Aurel Neațu, pastori: Daniel Pițurlea, Cornel Pridic, Doru Panea și Iosif Diaconu, reporterul local al Radio România Actualități, Ștefan Jercău, beneficiari și localnici.

Ceremonia deschisă la orele 11:00, la locuința unuia dintre beneficiari, Gheorghe Sfârlează, a continuat la noua casă a familiei Beloiu cu o mică recepție și s-a încheiat la casa Gabrielei Auraru, cu o rugăciune de dedicare a noilor case. Oficialii prezenți au tăiat panglica inaugurală, au rostit cuvinte de mulțumire pentru ce s-a realizat și au înmănat beneficiarilor fericiți cheile imobilelor.

Primarul localității, prieten declarat al adventiștilor, a spus: „Apreciez în mod pozitiv implicarea Bisericii Adventiste în zonă și îmi exprim recunoștința și admirația pentru toate proiectele desfășurate de aceasta în sprijinul consătenilor mei. Remarc în mod special contribuția inedită a pastorilor

și a voluntarilor tineri în proiectul de reconstrucție de la Rast și sper în colaborarea noastră fructuoasă și în viitor.”

Reamintim că proiectul „Pastori care zidesc” a demarat în septembrie 2005, la inițiativa Conferinței Oltenia și ADRA România, și a fost susținut de pastori și laici voluntari, dar și de primăria din localitate, care a oferit materialele de construcție pentru două dintre case.

(Valeria Roman, ADRA România)

Noi secțiuni despre HIV/ SIDA pe site-ul ADRA

În ciuda răspândirii la o scară atât de largă, în întreaga lume, a epidemiei SIDA, sunt mulți cei care rămân ignoranți sau care sunt prost informați în legătură cu acest subiect. Dar aceasta este o situație pe care ADRA International dorește să o schimbe odată cu lansarea noii secțiuni „Criza HIV și SIDA” pe site-ul său. De asemenea, instituția dorește să pună în mâinile cititorilor informații bogate referitoare la prevenirea și tratarea HIV și SIDA, astfel încât să arunce în umbră miturile pe această temă. Această secțiune include materiale care pot fi descărcate în computerul utilizatorului și link-uri menite să îi ghideze pe cei care suferă de acest sindrom. În plus, conține link-uri către articole care explică felul în care SIDA îi afectează pe copii, o rubrică de întrebări și răspunsuri și multe alte materiale cu caracter informativ. Pentru mai multe informații, accesați http://www.adra.org/site/PageServer?pagename=work_aids_overview (ADRA International / ANN)

S T I R I

în parcul Herăstrău a avut drept obiectiv conștientizarea tinerilor, și în mod deosebit a copiilor, cu privire la adevărata semnificație a sărbătorii Crăciunului.

Astfel, copiii prezenți în parc erau invitați să parcurgă un traseu ce le făcea cunoștință cu cei 3 magi, cu păstorii, cu împăratul Irod, cu hangul și, în cele din urmă, cu Maria, Iosif și Pruncul Isus. Prin jocuri, cântece și diferite activități specifice vârstei licuricilor, celor 350 de copii care au parcurs traseul le-a fost făcută mai clară în minte povestea nașterii Mântuitorului. Nici adulții din parc nu au fost uitați, cei care erau să răspundă la un set de întrebări puse de copii privind dar un exemplar din cartea *Pași spre fericire*.

(Cristina Neagu / AARC)

Tabără de instruire băcăneană

Ultima săptămână a lunii decembrie i-a surprins pe 30 de tineri din Conferința Banat desțelenind un ogor nou. Participarea la o tabără de instruire în vederea pregătirii

pentru a lucra cu copiii și adolescenții înscriși în programele de licurici, exploratori și companioni, a constituit pentru fiecare dintre cei prezenți șansa unui nou început. Întreaga tabără a avut în centru parabola semănătorului prezentă în capitolul 13 al Evangheliei după Matei, idee surprinsă și în titlul și motoul acesteia: Semănătorul – Ogor nou.

Întregul program a fost axat pe lucruri care să facă mai ușoară misiunea celor ce au ales să devină instructori: seminarii (comunicare, consiliere, psihologia copilului, evanghelizare pentru copii și tineri etc.), ateliere și specializări (colecții din natură, origami, drumeție, orientare, campare, construcții de campus, new-start etc.). Fiecare zi debuta cu un devoțional creativ și se încheia cu o seară de partășie, menite să îi motiveze și să-i încurajeze pe cei prezenți în ceea ce urmează să facă. Tinerii au plecat de acolo dornici să lucreze pentru următoarele șase luni, douăsprezece luni sau cât timp va mai fi încă de semănat.

(Cristina Neagu / AARC)

Vreau să fiu șef!

Este vacanță, iar Ancuța și Bogdan sunt la bunici. Ei sunt verișori și locuiesc la depărtare unul de celălalt. Vacanța este ocazia ideală pentru a se cunoaște mai bine.

– Câți ani ai? îl întreabă Ancuța pe Bogdan.

– Unu... unu, doi, trei, indică mândru, pe degete, Bogdănel.

– Eu am patru și jumătate, proclamă Ancuța. Asta înseamnă că sunt mai mare. De acum încolo, eu sunt șefa.

– De ce? face ochii mari Bogdănel.

– Pentru că sunt mai mare.

Bogdan se resemnează gânditor. Ancuța este cea mai mică din grupa ei de la grădiniță. Acolo nu prea are ocazia să fie șefă. În sfârșit, acum este și ea mai mare decât cineva și se grăbește să îi demonstreze calitățile. Între timp, Bogdan are o idee.

– Hai să ne jucăm cu mașinuțele!

– Ba nu! Eu zic să ne jucăm cu lopățelele la nisip. Nu uita că eu sunt șefa! avertizează Ancuța.

– Bine, se învoiește Bogdănel.

Bunica îi urmărește, trebăluind la o oarecare distanță. După o vreme, Bogdănel este distras de o minge viu colorată. Începe să se joace cu ea. Ancuța își dă seama că, într-adevăr, mingea este mai interesantă, așa că o „extrage” pe neașteptate din mâinile lui Bogdănel.

– Vreau să mă joc cu mingea! protestează băiatul.

– Și eu. Uite: eu mă joc și tu o prinzi când scapă.

Regulile instaurate de Ancuța îi cam displac lui Bogdan, care pledează:

– Dar eu am luat-o primul!

– Da! Dar eu sunt șefa. Ce, ai uitat?

Bogdănel înghite argumentul cu amărăciune. Până la urmă și Ancuța uită că e șefă și cei doi verișori se îmbujorează de alergătură și voie bună.

Spre prânz, copiii încep să obosească. Încep să construiască un castel.

– Nu așa! Mai bine tu îmi dai cuburile, iar eu le așez, spune Ancuța.

– Dar vreau să construiesc și eu.

– Nu vezi că nu te pricepi? Fă cum îți spun, că doar eu sunt șefa.

De data asta, Bogdănel se ridică prompt și se duce la bunica.

– Bunicooo! Vreau și eu să fiu șef.

– Cum așa? întreabă bunica.

– Păi, Ancuța zice că e mai mare și ea este șefă. Dar mie nu-mi place cum se joacă ea. Vreau să fiu șef și să ne jucăm cum vreau eu.

Bunica își lasă lucrul de o parte, ia o carte mare, cu coperte groase, apoi își pune ochelarii și se așază în fotoliu. Copiii o privesc în tăcere, cu sufletul la gură. Bogdănel, fiindcă așteaptă eliberarea de sub domnia Ancuței, iar Ancuța, pentru că simte că îi este pusă în discuție autoritatea. Bunica deschide cartea, răsfoind câteva file subțiri și foșnitoare, apoi îi privește pe deasupra ochelarelor.

– Am aici o carte în care se găsesc răspunsuri la toate întrebările noastre.

Apoi citește, oprindu-se puțin între propoziții:

– „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru.” (Marcu 10,43) „Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare.” (Luca 9,48)

– Uraa! Sunt cel mai mic. EU SUNT ȘEF! spune Bogdănel.

Ancuța o privește pe bunica intrigată. Însă bunica nu și-a terminat explicațiile.

– Bogdănel, oprește-te puțin.

– Da! se oferă el generos.

– Acum o să repet ce am spus, iar tu să ascuți bine: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru”. Deci, dacă vrei să fii mare, atunci trebuie să îți placă să slujești celorlalți, inclusiv Ancuței. Iar tu, Ancuța, să știi că „Cine este cel mai mic, acela este mare”. Așa că nu vârsta contează.

– Cum adică? întreabă copiii la unison, uitând să închidă gura.

– Nu oricine poate să fie șef. Ca să fii un șef bun, un șef adevărat, trebuie să fii un model pentru ceilalți. Aceasta

înseamnă multă răspundere: să fii primul care face lucrurile mai grele, să îi ajuți pe oameni și să îi lași să treacă înaintea ta, pentru că tu îi ocrotești. Înseamnă să îi iubești pe cei din jur atât de mult, încât să faci bucurios sacrificii pentru ei, fără să urmărești laude. În felul acesta, ajungi „mic”, adică mulțumit cu un loc mai modest. Dar, în realitate, ești „mare”, adică valoros prin ceea ce faci, prin exemplu și fapte bune.

– Și atunci noi cum ne mai jucăm? își exprimă Ancuța preocupările.

– Atunci veți împărtși frumos jucăriile. Tu, Ancuța, îl vei încuraja pe Bogdănel să facă totul cum poate mai bine și vei avea răbdare cu el. Iar tu, Bogdănel, vei fi un adevărat cavalier și vei aștepta și rândul tău. Sunt sigură că jocul va fi mult mai interesant așa. Ce ziceți, sunteți de acord să încercați?

– Daaa! incuviințează copiii în cor.

– O să fim amândoi șefi, se luminează Ancuța.

– Adică o să fiu și eu șef, și Ancuța șefă, explică Bogdănel.

– Și nu uitați că nu șefia este importantă, ci politețea și amabilitatea voastră. Asta vă face cu adevărat mari. Acum vă propun să mergem la masă, iar după somnul de prânz, ne vom juca toți trei, ca să exersăm noile reguli. ■

Ora familiei

➤ Într-o seară, citiți povestirea la altarul familial.

➤ Discutați despre eventualele situații asemănătoare, din familia voastră. Există nemulțumiri? Cum le-ați putea rezolva?

➤ Discutați și hotărâți momente precise din săptămână când părinții se pot juca împreună cu copiii. Faceți din aceste momente o sărbătoare.

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.” (Matei 16, 24-25)
 „Crucea este centrul tuturor instituțiilor religioase.” (6T. 240)

Si formularea planului misionar personal poate fi o cruce. Mi-am propus să încerc identificarea crucii din pasajul biblic de mai sus în alcătuirea unui astfel de proiect. Crucea este o intersecție a două elemente, care în cazul nostru sunt „a fi” și „a face”. Acestea sunt, de fapt, cele două dimensiuni ale vieții. „A fi” implică relația cu Dumnezeu, adică elementul vertical al crucii. „A face”, elementul orizontal al crucii, determină relația și atitudinea față de semenii noștri.

„Nimeni nu trăiește pentru sine.” (Rom 14,7)

Acest adevăr are aplicabilitate atât la individ, cât și la biserică și la instituțiile acesteia. Mărturisesc sincer că m-am tulburat foarte mult să constat cât de exact poate reda planul meu misionar realitatea despre crucea lui Hristos, care trebuie purtată în fiecare zi. Crucea este – pe lângă simbolul răscumpărării – și simbolul echilibrului, al armoniei și siguranței.

Elementul „a face” trebuie să se intersecteze întotdeauna cu „a fi”.

De prea multă vreme se tot caută noi și noi metode de lucru, care mai de care mai spectaculoase în promisiuni, în detrimentul metodei clasice – „de la inimă la inimă”. Proiecte stufoase și foarte promițătoare se dovedesc în cele din urmă a fi la fel ca și smochinul care a atras privirea Mântuitorului prin bogăția frunzișului, dar care nu i-a putut oferi nici un rod spre a-și potoli foamea. Întâmplarea cu smochinul fără rod, dar arătos, ne învață că „a face” doar pentru a arăta ceva este în detrimentul lui „a fi”. Și Mântuitorul Și-a retras elementul vertical, cel al vieții și nu a mai rămas nimic.

Nu de puține ori cheltuim sume imense de bani și alte resurse doar pentru multă frunză... și nu este drept.

Dacă am scris ce am scris este pentru că mă aflu încă sub puternica impresie a mărturiilor misionare din Sabatul din 25 noiembrie de la Brașov-Betel¹, date de oameni smeriți, care au pornit acțiuni uimitoare, fără nici un fel de suport din partea organizației bisericii.

Cu voluntariat sută la sută și prin puterea credinței, persoane dedicate slujirii dau o mărturie uimitoare pentru lume despre biserica lui Hristos. Astfel de oameni, care au fost priviți cu neîncredere, uneori chiar ridiculizați, ne dau dovada clară că trebuie să ne întoarcem grabnic la metoda

istorică prin care întregul corp al bisericii, în chip armonios, își dă mâna să lucreze pentru misiune.

Serva Domnului ne atrage atenția să păstrăm cu grijă echilibrul între activitatea diverselor ramuri și să nu neglijăm acele aspecte ale vieții bisericii a căror activitate este în mod direct spirituală.

„Domnul ne-a îndrumat să luăm în atenție lucrarea în toate ramurile ei, ca să poată avea o creștere proporțională, simetrică și echilibrată. Adevărul pentru timpul de față îmbrățișează întreaga Evanghelic. Bine prezentată, ea va lucra în om exact schimbările acelea care vor pune în evidență puterea harului lui Dumnezeu asupra inimii.” (Mărturie, vol. 6, p. 293).

Și tot Domnul ne recomandă ca „pe acestea să le faceți, iar pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.”

Pentru aceasta avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt în plănuirea și în împlinirea tuturor proiectelor noastre. Simt o mare apăsare pentru nevoia urgentă de a ne întoarce spre Capul Bisericii și să ne alăturăm membrilor într-o lucrare comună, în care fiecare persoană își are misiunea ei.

Dacă deviza apostolului Pavel era „... pentru mine a trăi este Hristos”, nici pentru noi nu poate fi altfel.

Nu trebuie să mai pornim la acțiuni care să poarte amprenta fișcului și a înțelepciunii omenești, pentru că riscăm să se împlinească durerosul verdict „știu faptele tale, îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” (Apoc. 3,1 u.p.)

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine.” Amin! ■

¹ Sub deviza „Misiune totală”, programul Sabatului din 25 noiembrie 2006 a constituit prima parte a Comitetului de buget al Uniunii, desfășurat la Stupini, în perioada 24-26 noiembrie 2006. O parte a programului este disponibilă în format DVD.

*Teofil Petre,
președinte,
Conferința
Muntenia*

2007 anul misiunii pentru tineret

Prieteni pentru Isus
 T 25 (tineri evangheliști)
 Școala de lideri
 O vacanță pentru Hristos
 Un an pentru Hristos
 TinSerV
 Adoptă o biserică
 Sabatul tineretului
 Școala Biblică de Vacanță
 Proiecte anti-fumat
 MedSerV

Orășelul copiilor
 Târgul de meșteșuguri
 Nonconformist de nota 10
 Tabăra din localitatea ta
 Proiecte ecologice
 Prietenii copiilor
 Expo sănătate pentru copii
 Congresul Național de Tineret
 (27 august- 2 septembrie 2007) Cluj
 Adoptă un bătrân
 Impact
 etc

